

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKHAKIM

CHP, halktan para yardımı istiyor. — Gazeteler —

— Seçimleri kazanmak için üç şey lâzım:
PARA, PARA, PARA!..

BAHAR MÜJDESİ

Türkiye İş Bankasında
4 MİLYON liralık
yılın ilk çekilişine
katılabilmek için
bütün tasarruflarınızı
9 Mayıs akşamına kada
İş Bankasına yatırınız.

Bu Çekilişte: 11 APARTMAN DAİRESİ*
10 ADET 100.000 LİRA
50 ADET 10.000 LİRA
350 ADET 1.000 LİRA
AYRICA
4500 ADET PARA İKRAMİYESİ

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

*100.000 lıra değerinde Ankarada 5 Apartman Dairesi
ve 50.000 lıra değerinde İstanbulda 6 Apartman Dairesi

Yıl: 47 Cilt: 16 Sayı: 17 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 16 Nisan 1969

PARAN KADAR KONUŞ!

TÜRKÇE'DE altı okka lâflar vardır. Bu altı okka lâflardan birisi de şudur:

— Paran kadar konuş!..

Adamın biri lâfı çok uzattı mı:

— Paran kadar konuş!

Ev kiralamak için komisyoncu dükkânının eşliğinden içeri adım mı attın:

— Paran kadar konuş!

Akşam gazinoya gittin, garson hemen yanına dikildi:

— Paran kadar konuş!

Dâvalısın, avukat tutacaksın: — Paran kadar konuş!
Hastalandın, doktor, ilaç, hastahane gerek:

— Paran kadar konuş!

Bilgin kadar, ilgin kadar, hakkın kadar değil:

— Paran kadar konuş!

Toplum hayatımızın en ilginç kanunu bu! Paran oldu mu istediğin kadar konuşabilirsin, paran olmadı mı ağzınla kuş tutsan nafile... Kimse dönüp bakmaz sana, ve hiç kimse dinlemez seni...

Kim derdi ki devri demokrasi-de en geçerli kanun «paran kadar konuş» kanunu olacak... Nitekim «Siyasi Partiler Kanunu» bu sebeple partilere Hazine'den para dağıtıyor. Ve her yıl Hazineden milyonlarca lirayı cebe indiren politikacılar seçim alanına kürsü kurup halka nutuk atıyorlardı. Anayasa Mahkemesi «Paran kadar konuş» kanununu iyi bilmediğinden olacak ilgili maddeyi iptal etmiş.

Şimdi partilere Hazine'den para verilemeyeceği cihetle ne yapacaklar?

Zengin, arabasını dağdan aşır,

rır, fakir düz yolda şaşırır. Zenginlere sırtını dayamış olan partiler bağış üstüne bağış alarak girecekler seçim kampanyasına:

— Ey ahali oy'unuzu bize verin!.. diye konuşurken el altından paralar gırla dağılacak... Yoksul köylüyü, işçiyi, memuru, emekçiyi tutan partiler ise para kaynakları kurduğundan zor durumlara düşecekler. Hele kürsüye çıktıkları zaman olmaya ki, karşı taraf:

— Paran kadar konuş.. diye bağırır.

Bu tehlikeyi atlatacak için Halk Partisi halktan para istiyor. Bildiğiniz gibi artık kodaman zenginler CHP'den yüz çevirdiler, veya yüz çevirmek üzereler. «Toprak reformu yapacağım» diyen partiden ağalar elbet yüz çevirirler.. «Yabancı kumpanyaları millileştireceğim» diyen partiden de kompradorlar yüz çevirirler... Aldınız mı başınıza belâyı!.. Peki bu parti nasıl seçim propaganda-

si yapacak? Köylere nasıl gidecek? Hangi arabayla? Hangi benzinle? Şehirlerde toplantılarını nasıl yapacak? Nasıl salon kiralayacak? Nasıl broşür bastırıp dağıtacak?

Demek oluyor ki, Anayasa Mahkemesi kararına rağmen yine geçerli lâf:

— Paran kadar konuş!

İşte fikir özgürlüğü dediğin de biraz budur arkadaş!

Vaktiyle Bernard Shaw çok ünlüydü, çok pahalı bir yazar olduğu ve herbir kelimesinin bir dolar ettiği söylenirmiş. Amerikalı bir muzip, bir dolar yollamış Shaw'a ve bir de telgraf çekmişti:

— Bir dolar yolluyorum, siz de bana bir kelime yollayın.

Bernard Shaw bir kelime yollamış Amerikalıya:

— Mersi.

Görülüyor ki para kadar konuşmak önemli bir şey. Halk

Partisi şimdi halktan yardım istedi. Herkes elini cebine atacak.. CHP'nin seçimlerde ne kadar konuşmasını istiyorsa, o kadar yardım yapacak.. Kimisi beş, kimisi on, kimisi yüz lira verecek, ve ruhsatı kazanacak Halk Partisi...

Oysa Adalet Partisinin böyle bir kaygısı yok..

Kodamanların sağdan sıfırlı zengin cüzdanları hazretin emrinde..

— Ne kadar istiyorsun mirim?..

— Yaz şimdilik bir yüzbin..

— Bizim mal yeni kotaya giriyor mu?

— Elbette..

Ve men dakika dükka.

Zenginleri daha zengin yapacaksın ki zenginlerden partine yardım sağlayasın.. Fakirleri fakirlikten kurtarmaya çalışan siyasi partiye hangi zengin kesesi ni açar?

Doğrusunu isterseniz biz Anayasa Mahkemesinin kararını derde devâ, sadre şifa göremiyoruz. Hazine'den partilere para verilmesi de bir garip hikâye idi ama, verilmemesi pek bir şey değiştiremeyecek Türkiye'de...

Ve «devri demokrasi'de» geçmişten kalma kanunu değiştirecek bir köklü değişim olmadıkça, vatandaşlar vatandaşlara, partiler partilere durmadan hatırlatacaklar:

— Paran kadar konuş!..

Oysa özlediğimiz Türkiye, paran kadar değil, hakkın kadar, bilgin kadar, ilmin kadar konuşabildiğin Türkiye'dir.

AKBABA

Vay canına!

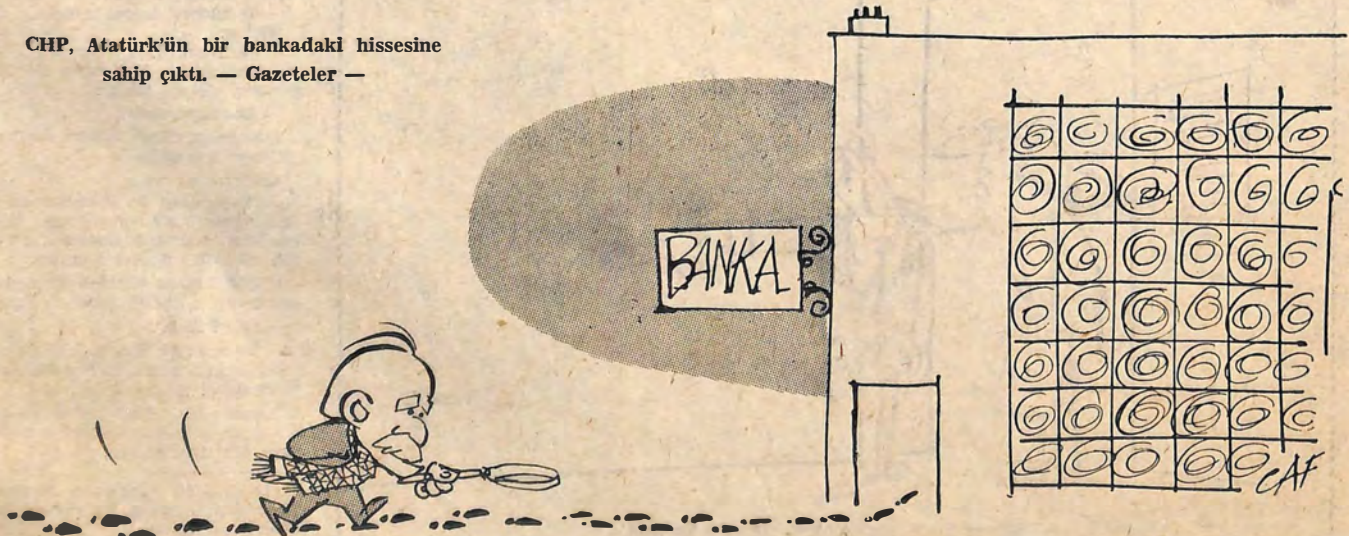
Türkiye'de her on erkekten birinin kısır olduğunu açıklayan İzmirli bir doktor, sperm fabrikası kurulmasını isterken, New-York'lu doktorlardan, hadım erkeklerin daha uzun ömürlü oldukları haberi geliyor.

Kaldık mı iki ateş arasında? Dert azmış gibi düşün de düşün! Hastalıktan pahalılıktan, parasızlıktan geçtik çocuğa kaşımak için sperm fabrikası mı açarsın, temelli hadım olmanın yollarına mı bakarsın?

İlahi doktorlar, gördünüz mü bize yaptığınızı... İşin yoksa seçimi düşün, geçimi düşün, bunlar yetmiyormuş gibi tut bir de «Sperm fabrikası mı kuralım, hadım mı olalım?» diye düşün.

Bize de günah yahu!..

CHP, Atatürk'ün bir bankadaki hissesine sahip çıktı. — Gazeteler —

— İZİNDEYİZ!..

SAĞOLSUN GÂVURCA

MUZAFFER İZGÜ

GEÇEN Eylül ayında şu tasaruf bonolarının faizlerini nasıl aldığımı bir ben bilirim, bir de Allah!... Tam üç gün kuyrukta bekleyip, kuyruk yağı gibi eridikten sonra alabilmıştım 86 lira 20 kuruşu...

Bu Mart ayında, bırakınız Mart ayını, Nisan başında gittiğim bile hâlâ bir kuyruk bir kuyruk ki, dostlar başına, bir ucu burdaysa, bir ucu caddeyi geçmiş, ara sokaklara dalmış, neredyse denize iskele olacak...

— Olmaz, dedim kendi kendime. Ulan Numan, bu iş kuyrukla muyrukla halledilecek gibi değil!

Hemen tersyüz döndüm eve. O turdum, patladım, can sıkıntısından kitapları karıştırmaya başladım. Bir kitap, 1-ih sarmadı, öteki kitap, onu da sevmedim... Ama üçüncü kitap, onu pek sevdim...

Devrisi günü bono kuponları cebimde, hangi banka faizleri dağıtıyorsa, dayandım o bankanın kapısına. Kapıcıya:

— Fura to mora fan, dedim.

Kapıcı ters ters baktı yüzüme. Ben de kuyruktakilere baktım. Meret, tam bir kilometre var. Kapıcı:

— Sen ne diyorsun arkadaş? dedi.

Sertçe:

— Fura to mora fan! dedim yine.

— Gâvur musun?

— Fura to mora fan!

— İngiliz misin?

— Fura to mora fan!

— Anlaşıldı, seninle anlaşılmıyacağız, en iyisi ben seni müdürün yanına götürüyüm, dedi.

Kattı beni önüne, vardık müdürün odasına. Kapıcı:

— Vallahi müdür bey, dedi, bu adam gâvur mudur nedir, furfuraman diyor, başka bir şey demiyor.

Müdür:

— Buyrun, dedi, arkasından da «Is there anything I can do for you?» (1) dedi. Galiba İngilizce. Ben bilmem ki İngilizce...

— Fura to mora fan! dedim tekrar.

Kapıcı, ellerini öntünde bağlayarak:

— Vallahi müdür bey, işte deminden beri hep bunu söyleyip duruyor, deyince, bu kez lâfı değiştirdim:

— Cumling tanburig kan!

Müdür yine İngilizce olarak bir şeyler söyledi. O söyler de ben söylemez miyim, nasıl olsa uydurmaca, uydur uydur söyle...

— Sasuytli tomburli kancıyye!

Müdür kapıcıya:

— Bana muhasebedeki Hilmi beyi çağır, galiba bu adam Almanca konuşuyor, dedi.

O arada müdür bana yer gösterip, bir de sigara ikram etti. Ak saçlı Hilmi bey içeriye girince, müdür:

— Vallahi Hilmi bey, ben pek anlayamadım, galiba bu arkadaş Almanca konuşuyor, bir konuşuver bakalım, dedi, derdi neymiş anlayalım.

Adam bana:

— Bitte! Was wünschen Sie! (2) dedi.

Bu kez ben, yine uydurmacayı değiştirdim:

— Zizitliy tambiriyosse tumtuvcıyyık, dedim.

Hilmi bey, burnunu kaşıdıktan sonra:

— Vallahi bu adam Almanca konuşmuyor beyim, dedi, sakın Fransızca olmasın?

Bu kez muamelâtın Şerif beyi çağırıldı. Adam bana:

— Qu'est-ce que vous m'avez ordonné monsieur? deyince, ben yine uydurdum:

— Tambitiyyu tezivtomtek tümseyicciyk, dedim.

— Değil efendim, dedi Şerif bey, Fransızca değil bu Rusça olmasın?

Müdür:

— Yahu veznedeki Tahir beyi çağırın, galiba o çat pat Rusça biliyordu, dedi.

Bu kez Tahir bey geldi, bir şeyler söyledi. Ben de:

— Valliciyssiy ürbens hüpent, dedim.

Değil efendim, bu Rusça değil, galiba Norveççe, yani Flâmanca demek istedim, dedi.

Bu kez, —Senedatı Cariye— den Ayten hanımı çağırıldı. Ayten hanım, dilini dudaklarını büzerek, bir şeyler söyledi. Cevap olarak:

— Nuhoromoti tutasiyona montorö, dedim.

Ayten hanım bağırdı:

— Ayol bu İtalyanca!

— Aman kim bilir?

— Kasa şefi Atıf bey çat pat bilir efendim.

— Aman çağırın onu!

Atıf bey koştu geldi. Adam İtalyancayı pek seviyor, aynı zamanda gösterişi de pek seviyor olmalı ki, tam onbeş dakika İtalyanca ne biliyorsa hepsini döktü ortaya, bir güzel içini boşalttı. Ben, adamı dinledikten sonra:

— Kalamo, yuhona tuto tutamağı, dedim.

Adam, şaşı gözlerini oynatarak, tuhaf tuhaf baktı yüzüme:

— Efendim galiba bu kızılderilce konuşuyor, dedi.

Veznedeki Tahir bey:

— Olamaz yahu, dedi, bu adamda kızılderili surati yok!

Ben o zaman:

— El sinemekiy fallahatül ünel tonkuriye, deyince Tahir bey, müdürden önce, bağırarak:

— Koşun yahu Rauf beyi çağırın, bu bal gibi Arapça, dedi.

Rauf bey geldi. Zaten gelen gitmiyor ki... Rauf bey, İtalyanca bildiğini sanan Atıf beyden de baskın çıktı. Galiba hasret kalmış adam Arapça konuşmaya. Tam yarın saat dil döktü. Sonunda ben:

— Çiya tu son mi ki ki ta su, dedim.

Rauf bey:

— Efendim anlamıyacak ne var, adam bal gibi Çince konuşuyor, dedi.

— Yahu Çince bilen bir adam? diye yalvaran gözlerle baktı müdür.

Ayten hanım:

— Bizim ..... şubesindeki Zeyi bey, biraz biliyor efendim, dedi.

— Aman telefon edin!

Telefon ediledursun, biz çayları kahveleri içmeye başladık. Banka personelinin tümü başında. Aldı mı adamları bir merak:

— Acaba bu adam nece konuşuyor? diye.

— Yahu Azerice olmasın?

— Değil efendim, olsa olsa bu Moritanyacadır.

— Ne arar Moritanyalı burada yahu?

— Pekiyi beyler, Portekizceye ne buyrulur?

— Olamaz. Yakutça desen belki...

— Ha bak bu olabilir, neden dersiniz, adamın surati Türk'e benziyor.

— İlahi kardeşim, madem surati Türk'e benziyor, Kırgızca olabilir, Özbekçe olabilir, Kafkasca olabilir.

— Pekiyi, adam ya Eskimoysa?

— Olamaz canım, yanar be burada.

Bu arada dostça sırtıma musta atırlar, iç bir çay da benden, diyenler...

Sonunda bizim Çince bilen Zeki bey çıktı geldi. Bir sürü can-ı, tu-lu ya-lı sözler ettikten sonra ben:

— Zimitriy tumoşa toziyyit bonnoye, dedim.

— Durun! diye bağırdı müdür. Bu arada tümü birden, kimi Fransızca, kimi İngilizce, kimi Arapça, kimi İtalyanca bağırdı durdular. Bereket içlerinden biri Türkçe olarak:

— Tekrar et! dedi de ne söylediklerini anlayabildim.

Kısa kestim tekrarı:

— Bonnoya! dedim sadece.

Müdür:

— Bono? dedi.

Cebimden bir sürü bono faiz kuponunu çıkarıp, tekrar:

— Bonnoye, dedim.

Adamların tümü birden sevinçle gülmeye başladılar.

Müdür:

— Yahu nasıl da anlamamışız adamcağızın bono kuponlarının faizini alacağım, demek istediğini?... Tüh tüh tüh! diye dizlerine vurdu.

Müdür hemen elimden kuponları kaptı, saydı, topladı, yazdı. Sonra:

— İsim? dedi.

— Numanıyye Oldubuş, dedim.

Bir dakika sonra, 86 lira 20 kuruş cebimdeydi...

SAĞOLSUNLAR, tekrar tekrar arkamı sıvadılar, güle güle dediler, beni ka-pıya dek uğurladılar...

(1) (2) (3): İngilizce, Almanca, Fransızca: «Buyrun, bir şey mi istediniz?» anlamında.

Muzaffer İZGÜ

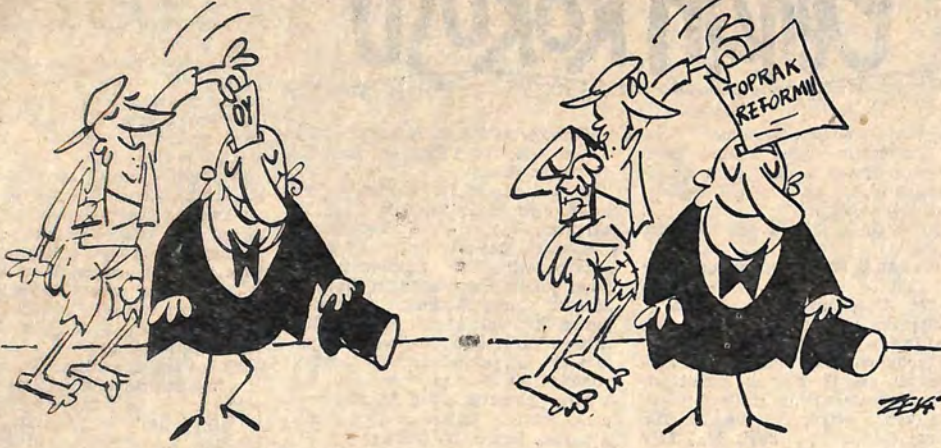

Trafik mahkemeleri kurulacak.

— Gazeteler —

— Burası Ford mahkemesi.. Desoto karşıda!..

Kafasının aldığı...

Ve almadığı!

MEMLEKETİME dışardan film getirme çarkının nasıl döndüğünü ve bir iki büyük şehrin aydınlarına yaranan sinema kulüplerini saymazsanız Türkiye'de dünya film klasiklerinin ne kadar az gösterildiğini bildiğim için o konuda hiç umutlu değilim ama, yine de söyleyeyim:

Eğer «Organizatör» adında bir İtalyan filmi görmeye imkânını bulursanız, sakın, sakın, sakın kaçırma fırsatı.

Rejisörü Mario Monicelli. Başrolde Marcello Mastroianni. (Böyle «Makaroni» vezninden İtalyan adlarının üstüne gelisine gülmüyorsanız ziyarı yok; çünkü trajik konusuna rağmen baştanbaşa mizah dolu bir film.)

Olay geçen yüzyılın ikinci yarısında, İtalya'nın Turin şehrinde geçiyor. Henüz kendi durumunun bilincine varmamış işçi sınıfını uyandırmaya çalışan bir aydının serüvenleriyle ilgili.

Komedinin komedi, farsın fars, dramın da dram ölçülerıyla değerlendirilmesi gerektiğini bile bilmeden cevher yumurtlamaya çalışan eleştirici taslakları Amerika'da da var tabii Onlardan biri «Organizatör» filmi üstüne yığınla zıvra döktürürken şunları da yazdı:

«Tipler inandırıcılıktan çok uzak bir biçimde çizilmiş. Kendi çıkarlarına yüzde yüz yabancıymuş gibi davranan, dostlarına sırt çevirip düşmanlarını bu derece şevkle destekleyen işçilerin, onlara en basit gerçekleri anlatmaktan bu kadar âciz, bu kadar şaşkın, bu kadar akli havada aydınların herhangi bir ülkede yüz yıl önce yaşamış olduklarına bile inanmak çok güç. Onun için durumlarına ağlayacağımıza gültüyoruz.»

Bunu okuyunca benim nasıl acekeli bir kahkaha attığımı tahmin edersiniz. Param çıkıyorsa şu ukalaya bizim memleketi gidip gelmesi için bir uçak bileti armağan etmeyi pek isterdim.

Bereket versin seyircilerin hepsi ne o kadar ukalâ, ne de o kadar cahil. Ben filmi seyrederken salonu dolduran üniversiteli gençlerin büyük çoğunluğu ağlanacak yerlerde ağlıyor gülmeyecek yerlerde gülüyor saygıyla susulacak yerlerde saygıyla susuyorlardı. Sonunda da dakikalarca ayakta alkışladılar ve devrimci şarkılar söyleyerek çıktılar salondan.

Bugün size asıl söylemek istediğim de bu zaten. İnsanlığın ge-

YELPAZE

REFİK ERDURAN

VUR AMA BAK!

✱

leceği için çok umut verici bir belirti var: Amerika'da yürekli olduğu kadar bilinçli devrimci olduğu kadar gerçekçi çaka gibi bir yeni kuşak yetişmekte.

Filmin gösterildiği hafta daha önce tanışmış ve bir kaç kere selâmlaşmış olduğum bir delikanlıyla nişanlısı yanıma geldiler. Onları bana tanıtan dostumun söylediğine göre ünlü Washington yürüyüşüne katılmışlar, geçen yaz Chicago'da Vietnam savaşını protesto ederken coplanmışlar, başka bir yerde de birlikte tutuklampa yarglanmışlardı. Delikanlı:

— Siz Türk'sünüz, değil mi? dedi. «Organizatör» filmi gördünüz mü?

Gördüğümü söyledim.

Hep halk sözcüsü geçindiği halde halkla her hangi bir bağ kurmakta pek etkisiz olan bir Türk solcusunun adını vererek sordu:

— Filmin kahramanı aynı ona benzemiyor mu?

Ağzım açık kalmıştı:

— Gerçekten benziyor ama, siz bunu nasıl biliyorsunuz?

O da benim şaşkınlığıma şaşı:

— Bütün ülkeleri tanımadan dünyaya akıl erdirilmez ki...

Sonradan delikanlının bu sözü üstünde düşündüm epeyce.

Bir şeyi tanıyabilmek için o şeyin yakınına gitmekten çekinmemek gerekir. Oysa insan psikolojisinin ilkel bir özelliği vardır: «temas» ile «bir olma» yı karıştırır.

Muhbirler, dedikoducular, propagandacılar falan bu özellikten çok yararlanırlar.

Politikayla, hele ihtilâlelikle hiç ilişkisi olmayan kişilerin bile canını yakmak için bizde de gizli polis yıllar yılı çok kullanmış aynı tekniği:

«Tarassut altında bulundurulmuş kimse müseccel komünistlerden falancaya sokakta rastladıkça durup konuşmakta, filanca konsolosluğun önünden de sık sık geçmektedir.»

Böyle raporların kurbanları as-

kerde çavuş çıkar, iş bulamaz, pasaport alamaz, üstelik tekmenin nereden geldiğini de bir türlü anlayamazlardı.

Son yıllarda aynı psikolojik mekanizma biraz da aksi yönde işlemeye başladı: Batı ile temasın «Baticılık» sayılır gibi olması bazı kimselerde pek gereksiz kompleksler yaratıyor.

En büyük ve en namuslu şairlerimizden Dağlarca'nın aylardan beri plânlanmış bir Amerika yolculuğundan son anda vazgeçivermesi bunun son örneklerinden. İki üç yıl önce TIP'in açtığı «Amerikalılarla konuşmamak» kampanyasının politik tarihimize en çocukça komikliklerden biri olduğu gibi...

İnsanların nereye yolculuk ettiği, kiminle konuştuğu önemli değildir. Bir tek gerçek ölçüsü vardır kafa namusunun: düşünce bağımsızlığından taviz verilip verilmemesi.

İlâli Dağlarca! Sertel'lerden Berkes'e kadar anti-empertalistliği herkesçe bilinen nice kişilerin uzun zaman Amerika'da yaşadıklarını, Aybar'la eşinin yıllarca Amerikan Kolejinde öğretmenlik etmiş olduğunu, Sadun Aren'in apartman dairesini kazık fiyata Amerikalılara kiralandığını, Ecevit'in Robert Kolej'den çıktığını, basınının sol kanadındaki Selçuk'tan Altan'a kadar birçok imza sahiplerinin Amerika'ya gidip geldiklerini ve bunlardan hiçbirinin kafa bağımsızlığının zerrece zedelenmemiş bulunduğunu hadi hatırlamadın...

Çin Başbakanı Çu En Lay'ın bir Amerikan okulundan mezun olduğunu bilmiyor musun? Ho Şi Min'in ve Lenin'in ömürlerinin uzun bölümlerini nerelerde geçirdiklerini duymadın mı? Marx'ın bile yıllar yılı Londra'da yaşayıp oraya gömüldüğünden, Amerikan gazetelerine yazılar yazdığından da habersiz misin?

Keşke uzun zaman plânlanmış bir ziyaretten son anda vazgeçerek birçok iyi niyetli insanı güç durumda bırakacağına Amerika'ya gitseydin de, hem onlar büyük bir sanatçımızı tanımış olsalardı, hem de sen umutlu ve kötü taraflarıyla Amerika'yı daha yakından tanıma fırsatını kullan saydın.

Zira bakmamak hiçbir şeyi çözümler. Hangi devekuşu başını kuma sokarak averteden kurtulmuştur?

Refik ERDURAN

Terkos suyu bazı hastalıklara iyi geliyor. — Gazeteler —

Yazısız

**RIFAT
İLGAZ**

Benzin kokusu

HAVALARIN ısınmaya yüz tutması, bizim gibi kabuğuna çekilmiş olanları birden diriltmişti. Çağaloğlu'nda çıkmazdaki bir işi bahane ederek atladım dolmuşa, Mecidiyeköy'den... Böyle uzun menzilli dolmuşa kolay kolay rastlanmaz olmuştur son aylarda. Dolmuşçular istedikleri zamanları Belediyeden koparamayınca, indi bindilerle İstanbul'un canlarına okumaya başlamışlardı. Aktarmasız Taksim'e gitmek bile bir talih işi olmuştur Şişli'den...

Demek istiyorum ki benim dolmuşçu böylesi açık gözlerden değildi. Kim bilir onun çıkardığı da, ay dolmuşu gibi uzun menzilli yolculuklardaydı belki de.

İnıp binenlerin beni rahatsız etmemeleri için ay modülüne geçer gibi köşeye bütünlük kalmam gerekirdi ama nerde bizde böyle talihli... İtiş kakış tam şoförün yanına düşmüştüm. Sol yanımda, kar görmüş İstanbul sokakları gibi bir anda felç oluvermişti. Şoförü şaşırtmamak, vitleslerine kolayca yapışmasını sağlamak için sol ayağımın burnundan, sol kulağıma kadar battal etmiştim sol yanımda, kendi isteğimle.

Gaz pedalına basıp da yola girince, burnumu direksiyonun altına doğru uzatıp kokladım:

«Duyor musun kokuyu?» dedi, beni dirsekleyerek.

«Ne kokusu?» dedim.

«Ne kokusu olacak! Benzin kokusu... Petrol Ofis'in kokusu bu!»

«Petrol Ofis'in ayrıca bir kokusu mu var ki?»

«Var ya! Olmaz olur mu?... Yerli benzin kokusu bu! Biz nerde, petrolculuk, benzincilik nerde! Ne zaman dara gelip Petrol Ofis'ten depoyu doldursam hep böyle pis pis benzin kokar! Öf be! Kırdı burnumun direği!»

«Ben duymuyorum!» dedim, biraz da dalına basmak için.

«Ne burun be!» diye horlayan bakışlarını dikti gözümde. Başını çevirip gerilerden tanık aradı. Arkamda oturan, Türkiyeyi Amerikan şarkıları gibi çekiştire çekiştire konuşan bir kız, koşturdu yanıma:

«Öf!» dedi, «Ben duymuyorum! Öööö!... Aman, ne pis kokuyor böyle!»

Bunları söylerken perhizci, süpürge saçlı kızlardan biri mi, değil mi diye bir bakayım dedim. Çevirmek istedim başımı geriye. Sen misin çevirmek isteyen! Boynum kazık gibi! Çevirebilirsen çevir!... Kızdan önce, yanındaki dibine kadar indirilmiş camı görünce:

«Bayan!» dedim, «Şu camı lütfen!»

«Ne olmuş cama?» diye tersledi beni.

«Ne olacak!» dedim, «Açık da...»

«Duyuyor musunuz benzin kokusunu? Temiz hava gelsin biraz!»

«Duyuyorum!»

«Ben duyuyorum!»

«Siz duyabilirsiniz ama, boynum tutulmuş, sizin pencerenizden!»

«Benim yanımdaki camdan size ne? Dönün önünüze!»

Önüne dönecek yerde, şoföre döndüm:

«Siz kapatın önce şu solunuzdaki camı! Kapatın da bayan, nasıl kapatılacağını görüp öğrensin!»

Kız, kimseden bir şey öğrenmeye

ihtiyacı olmadığını belirtmek için yapıştı camın yağsız koluna, gıcır gıcır çevirmeye başladı. Cam mı gıcırdaydı, dişleri mi, belli değildi! «Mersi!» dedim.

Şoför de aralık camını kapattı birden:

«Tamam!» dedi, «Var mı başka bir diyeceğin?»

«Ne diyeceğim olsun?»

«Benzin kokusundan falan?»

«Bir şey duymuyorum ben!»

Sen misin koku almayan! Gerilerden bir gülyeği kokusu kanatlandı ki nerdeyse arabanın içinde görecektim kanat çırpıp doluştım... Bir koku, öylesine bir koku ki... Her halde arkadaşları bakkal kılıklı adam, bir güvercin gibi ceketinin altından çıkarıp pırr diye salvermişti bu kokuyu... Burnuma kloroformlu bir pamuk gibi yapıştı kalmıştı:

«Bir, iki, üç, dört!» diye başlamıştım saymaya, bayılıp bayılmadığımı anlamak için.

Evet, Isparta'dan mal almaya gelmiş olacaktı bu bakkal kılıklı adam. Cam açık olduğu için farkına varmamıştık kokunun...

Araba ilkyardıma'nın önünden geçerken bir indi bindi oldu. Baktım başı sarılı bir adamı oracığa ilişveren. Onunla birlikte bomba gibi bir lizol kokusu da patlamıştı arabanın içinde. Ama nasıl öğüttü bu koku!... Isparta'nın gülyeği kokusu, limon gibi sıkılmış, araba savrula savrula yürüdüğü bir mayonez gibi köpüklenmeye başlamıştı. Şoför durup dururken sağ omuzunun üstünden:

«Ne güzel hava!» dedi, «Nisanda böyle hava olsun, şaşılacak şey!»

Birazcık alay var mı bu sözlerde diye baktım yüzüne. Kız yetiştirdi geriden:

«Limonata gibi bir hava!»

«Yok mayonez gibi!» dedim öfkeyle.

«Öööö!» dedi kız, «Arttı benzin kokusu, öf be!»

«Aferin!» dedim, «Güzel anlıyorsunuz benzin kokusundun!»

«Hele yerlisi olursa!»

Ispartalı bakkal da lafa karıştı:

«Gözünü sevdiğimin Amerikası, benzin çıkarmak onların harcı!»

«Gülyeği gibi benzin yapıyorlar!» dedim, «Depoya doldurma da üstüne başına dök!»

«Süperi de var bu benzinin!» dedi şoför, «Bir uçak benzinleri var ki karşıdan sigarayı görse ateş alıyor.»

Haşarata ilaç püskürtür gibi koku gittikçe artıyordu. Camlar kapanmıştı çünkü. Sol kulağımın dibinde ki sert poyraz kesilmiş, sağ kulağımda bir İzmir imbatı esiyordu hafiften. Şoför, indi bindileri sağ yanındaki iki parmak aralıklı camdan yönetiyordu. Burdan sızan hava, kokuların çıkmasına, değil yardım etmek, inadına onları yivleştiriyordu arabanın içinde. Ne yapmış da kapatırmıştım camları! Artık açtırmazdım, hele o şirret diskotek kızına...

Karaköy durağında bir indi bindi daha oldu, Ispartalı gitmiş yerine bir, bir...

Artık kimin bindiğini anlamak için başımı çevirip bakmak gereksizdi. Şöyle dolmuşun havasını bir koklamak yetiyordu. Bu yeni gelen olsa olsa bir lakerdacı, bir hanı Köprü'ye yaklaşan sandallarda tazedir diye konuşan balık satanlar vardır ya... Sudan yeni çıktı, diri diri, diye bağırır... Çankırı'lı balıkçılarından hanı... Dolmuşun havası başkalaşmıştı bu bayat balıkçı yüzünden.

Hacıyağı kokusuna karışan lizol kokusu, soyluluğundan hiçbir şey yitirmemekle birlikte, son gelen bayat su ürünleri kokusu hepsini bastırmış, bütün eski kokuları arabanın bir köşesine sındırmıştı. Ispartalı'nın gidişi, gülyeği kokusunda en küçük bir azaltma yapmamıştı.

Burnumun dibinde birden yoğun bir gülyeği kokusu... Dönüp baktım, kızın ojeli parmakları arasında bir tüp... Burnumun ucuna değdirilerek şoföre doğru uzatıyor:

«Sür kardeş! Hidayet Dayım getirmiş Mekke'den... Benzin kokusunu dağıtır!»

«Canını seveyim!» dedim, «O benzin kokusunun ben!»

«Buyrun, siz de sürebilirsiniz! Çok bozuldu havası arabanın!»

Demek Ispartalı dediğim, bakkal kılıklı efendiden adama iftira etmi-

şim. Koku ondan değil, kızdan geliyormuş meğer!

Yanımda oturan dirsek arkadaşım Eminönü'nde indi. Hemen yerini gencecik biri almıştı. Kim olabilirdi bu genç adam diye burnumu çevirince, şoför:

«Hapşuuu!» diye kapandı direk-siyona.

Mısırcı'şısı'nın bütün kokularını özetleyen keskin bir karabiber kokusu yayılmıştı birden ortalığa. Mekke'nin hacıyağı kokusu, ilkyardıma'nın lizol kokusu, bayat deniz ürünlerinin tuz yüklü kokusu, bütün bu kokular, birer köşeye sinmişlerdi, bu yeni gelen biber kokusu yüzünden... Ortada kala kala bu hapşırık tozuna benzeyen koku kalmıştı. Şoför arka arkaya hapşıırıyordu, direksiyona kapana kapana... Bir kaza çıkarması isten bile değildi. Son hapşırığında:

«Çok yaşa!» dedi, «Sakin benzin kokusu genzine kaçmış olmasın!»

«Yok beyim! Ne benzin?... Öyle bir koku ki, tarçın mı desem, karanfil mi desem, karabiber mi!... Müsaadenle beyim, açıyorum şu camı!»

Yanımdaki pencereyi küt diye indirdi dibine kadar. Temiz bir hava dolması gerekirdi içeriye... Dolmasına dolmuştu ama, kenara köşeye sinen dört beş çeşit koku birden toz kaldırılmış gibi, havalanıvermişti, hepsi birbirine karışarak... Şoförün hapşırıkları sürüp gidiyordu yol boyunca.

«Gaza dirice bas da...» dedim, «Şu yerli benzinin kokusu çıkıp bastır-sın bütün bu kokuları!»

Gaz pedalını öfkeden köklemişti ama, faydasız. Kız:

«Öfff!...» dedi, «Şu benzin kokusuna da dayanamıyorum artık!»

Karabiberi:

«Bütün gün biz ne kokuların içindeyiz abla!» dedi, «Canım feda benzin kokusuna!»

«Öööö!... Kusacağım!...»

Yüzümü kızartıp karıştırm lafa:

«Sizi kusturacak koku, gaz pedalından değil, elinizdeki hacıyağından geliyor! Koyun çantanıza, ben de kusacağım nerdeyse!...»

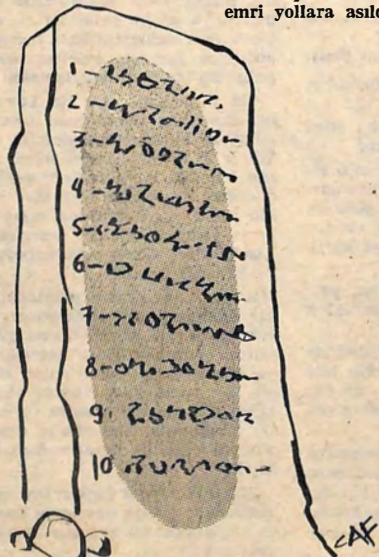
«Öööö!...»

Çantasını açıp mendil çıkarmaya yetişememişti. Keskin bir viski kokusu kaplamıştı ortalığı. Yerli benzinin başka burnu koku almayan şoför:

«Öf be!» dedi, «Bu ne kokusu böyle?»

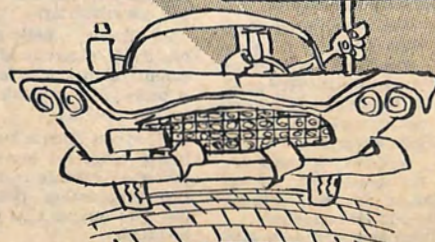
«Süper benzin!» dedim, «Su katılmamış Amerikan benzinini! Açın camları, kapıları da çıksın dışarı!»

İngiltere'de trafik kazaların önlemek için Hazreti Musa'nın on emri yollara asıldı. (Gazeteler)

Hazreti Musa'nın on emri...

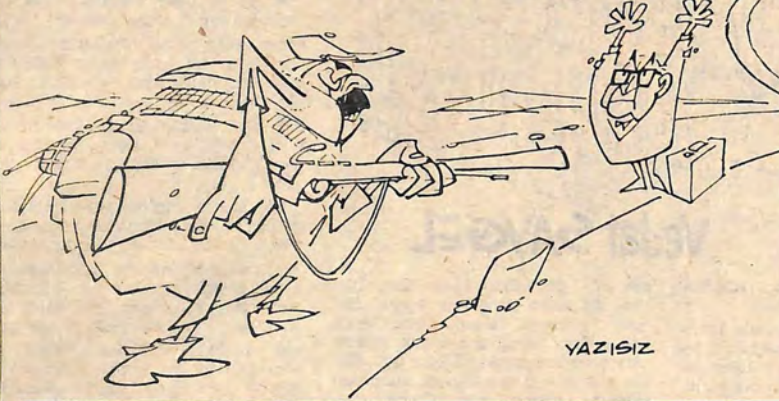
1. PARAYI BOZUK VER
2. KAPIYI YAVAŞ KAPA
3. ARKAYI DÖRTLE
4. ARABADA SIBARA İÇME
5. YOLDA HİYAR GİBİ YÜRÜME
6. PLAKA NUMARAMI ALMA
7. EHLİYET SORMA
8. PİKABA KARIŞMA
9. POLİS GÖRMEYEN ATILA
10. KAFAMI BOZMA.

Bizde, şoför Musa'nın on emri!

- Hamido "Celâl Bayar 'ın yolundayım " dedi -

ayna

Semih Balcıoğlu

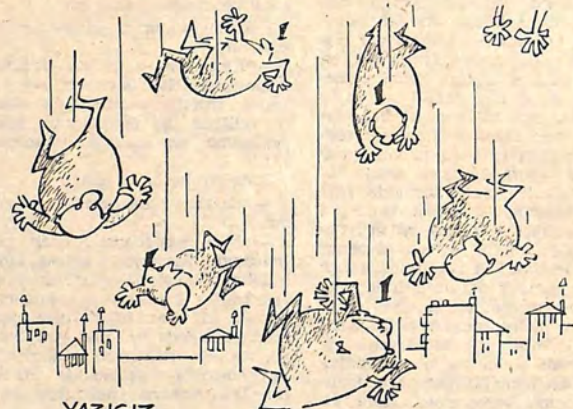
- Şehir Tiyatroları sanatçıları greve gidiyor -

- Trafik mahkemeleri kuruluyor -

- Ankara'ya çamur yağdı -

YEDİ

PAZARTESİ

Biz susalım

Bir yandan çeşitli çevrelerin tepkisi devam ediyor, bir yandan seçimlerden önce kanunlaşması istenen tasarılar katar katar Meclise geliyor.

Hükûmete göre tasarıların hiç biri baskı getirmeyecek.

TRT. Kanunu tasarısı, TRT'nin tarafsız yayın yapmasını sağlayacak.

Anayasa Nizamını Koruma Kanunu tasarısı, anarşiyi engel olacaktı.

Savcılarla ilgili kanun tasarısı, savcılarının güvenliğini koruyacak. Avukatlık kanun tasarısı, vatandaş haklarını garanti altına alacaktı.

Ne diyelim? İsterseniz biz susup, sözü «Çoban Süli» röportajının önemli kişilerinden biri olan baba Yahya Demirel'e bırakalım. Bilirsiniz, bekle paralarıyla ilgili kanun çıktığı zaman telefona yapıştığı gibi Ankara'yı arar ve karşısına çıkan Başbakanı, «Oğul, ben bu hükûmetin gidişini hiç beğenmiyorum» diye bir güzel azalar!

SALI

Siyaset köprüsü

CKMP'yi kurmak için yeniden teşebbüse geçilmiş.

Teşebbüse geçilmesine bir diyeceğimiz yok. Eoğlu bu geçer mi geçer. Kurulması da akla yatmıyor. Bakarsınız kurulur. Kurulduktan sonrasına geline... O ko-

nuda bir şey söyleyemeyiz işte. Zira mübarek parti değil, sanki partilerarası köprü... Kuran gidiyor, duran bir süre sonra ismini değiştiriyor.

Bölükbaşı ile Türkeş gibi...

ÇARŞAMBA

Parana yazık!

Berlin'de aklını oynatan bir vatandaşımız, arkadaşını öldürmüştü.

Dünyanın neresinde olursa olsun cinayet günümüzde «olağan» sayıldığından, o konunun üstünde durmayacağız. Bizi üzen ne vatandaşlarımızdan birinin kaatil olması, ne diğerinin maktul olması...

Meselenin yandığımız tarafı, bizden birinin Almanya gibi bir yerde aklını oynatması...

Sen tut, yurt dışına çıkmak için yıllarca sabırla sıranı bekle, bin bir güçlüklerle formaliteni tamamla, uğraş didin pasaportunu al, yol parası bul, Almanya'ya ka-

pağı at! Sonra da yapacak hiçbir şey yokmuş gibi, aklını oynat!

Madem oynatacaktın, ne diye bunca zahmete katlanırsın? İstedikten sonra kendi vatanında da oynatırsın! Bunca politikacı ki-

min için çene çalıyor?

PERŞEMBE

Koruyoruz

YTP. İstanbul İl Kongresine katılan delegeler, Türkiye'nin itibarına kavuşturulmasını istemiş.

Hangi itibarına acaba? Siyasal mı, ticari mi?

Malum, biri için dış yardım kaynakları bulmamız gerekiyor, diğerini yükseltmek için hileli mal ihraç etmemiz yetiyor.

Boğaz köprüsü için yardım aldığımızı, ticari itibarımıza kavuşmak için pamuğa tuz kattığımızı

göre, itibarımızın sarsıldığını iddia etmek haksızlık olmaz mı?

CUMA

Bir çağırış ki...

İnönü seçim için halkı göreve çağırıyor.

Bölükbaşı seçim için halkı göreve çağırıyor.

Türkeş, Aybar, Feyzioğlu seçim için halkı göreve çağırıyor.

Demirel'in çağırılmaktan sesi kısıldı da işaretlerle anlatıyor meramını.

Öte yandan vatandaş da boş durmuyor elbet. O da çağırıyor. Ne var ki çağırış aynı da, istenen ayrı...

Politikacıların halkı göreve çağırmaları seçim için; halkın politikacıları göreve çağırması seçim için!

CUMARTESİ

Panorama

Doğu selden illallah derken, Batı'yı deprem yerle bir ederken, nasibini bekleyen Ankara'ya da gökten çamur yağmış!

Başka ne umulurdu ki?... Sağdaki, soldakine çamur atar. Soldaki sağdakine çamura bular. Tüketim maddelerinin başında çamur gelen bir kente de, yağsa yağsa çamur yağar!

PAZAR

Nedeni başka

İstanbul'da tehlikeli olmaya başlayan «Sarılık» için, «Endişeye mahal yoktur» diyen Sağlık Bakanı, hastalığın belirtisini şöyle anlatıyor: «Mikroplu yiyeceklerle pis suların geçer ve adından da anlaşılacağı gibi, hastanın rengi sararır.»

Aman beyim, rengimize bakıp

GÜN

da, «Eyyvaaaah, sarılık olduk» diye telaşlanmanın ne gereği var? Bizdeki bu renk ne mikrop, ne hastalıktan... İstanbul'u kasıp kavuran pahalılıktan!

Hakları var

Girdikleri evde hayal kırıklığına uğrayan hırsızlar, o öfkeyle kâğıt kalemi ellerine almışlar, oturup ev sahiplerini tepeden tırnağa bir güzel kalaylamışlar! «Bu ne vicdansızlık böyle?» diye. «Ne yiyecek bir şey var, ne içecek... Ne giyecek bir şey var, ne de para edecek...» diye.

Mektubu gazeteden okurken, a-damların bizim eve girmiş olduklarını sandım, bayağı da utandım. Eğri oturup doğru konuşalım şimdi. Girilen kimin evi olursa olsun, haksız mı yani hırsızlar?

Diyelim canın şöyle bir dolasmak istedi, çekti kapıyı çıktın. Dünyanın bin türlü hali var biler. Sen gittikten sonra bakarsın hırsız gelir, uğursuzu gelir... Gelenler bir kişi olur, beş kişi olur. Onca emek verip eve girdikten sonra içerde de bir şey bulamazlarsa ne yaparlar?

Yine meselenin uzamasını istememişler de, küfürle bir kaç satır mektupla işi örtbas etmişler. İsteseler, «Arkadaş, kapıyı açmak için o kadar emek verdik... Yevmiyeleri tosla bakalım!» diye kapına dayanırlardı, vermedin mi tazminat davası açarlardı, yolunu keserlerdi, tehdit ederlerdi. Sen yine insan evlatlarına çatmışın!

TANIKLARI birer birer dinleyen komiser, sonuncusuna döndü:

— Bir de siz anlatınız bakalım. İskemlesini komiserin masasına biraz daha yanaştıran olgun dolgun, giyimi kuşamı iri yapısına uygun, kaşları çatık, suratı asık tanık:

— Anlatacaklarımın, daha önce anlatılanlardan pek farkı yok, dedi. Vapurda geçen olayı «Biliyorum» dersem yalan olur. Ne bir şey duydum, ne gördüm. Yolculuğun sonuna doğru musallat oldu bana. Sağa sola kulak verseydim, önceki olayı da görürdüm belki. Ama, kafam kendi işlerimde, dalmış gidiyorum. Ne yapacağımı, nerede incecikimi bildiğim falan yok. Zaten bilip de ne halt edeceğim? Küçük bir formalite eksikliği yüzünden Avrupa'dan ithal ettiğim malların gümrükte takılıp kalmasına mı yanasın? Demir ve çimento tahsisinin zamanında çıkmaması yüzünden, temeli bir yıl önce atılan üç milyonluk otelinin yarım kalmasına mı yanasın? Adamların ağır davranması yüzünden çok kârlı bir ihaleyi pisipisine kâçırdığına mı yanasın? Dert bir değil ki... Tanrı kimseyi benim durumunda bırakmasın. Dahası var: İşler kötü gittiğinden, bir süredir iştahtan da kesilmişim. Fakat yemeden yaşanmaz ki... Sabah aşçı kadına, öğlen için şöyle güzel bir zeytinyağı taze fasulye yapmasını söylemişim. Masaya oturup bir çatal aldım ki, zehir! Körolası kadın tuzunu fazla kaçırmış, turfanda ağız tadı ile taze fasulye yiyemediğine mi yanasın? İşte o öfkeyle evden fırlayıp, vapura bindim. «Ülan» diyorum kendi kendime, «A namussuz kâtip! Madem gümrük muamelesinden anlamazsın, kendini bilgili diye yutturup, beni neden yakarsın? Tepeden tırnağa kâtipi güzele kalaylayıp, dönüyorum bizim otelin mühendisine... Onun işini bitirince, aşçı kadının sıvasına başlıyorum! Hani kimisi iğni boşaltınca rahatlar ya, benim huyum daha başka. Küffrettikçe kan beynime çıkıyor! Kendimle çekişip dururken kulağımın bidinde:

«— Tanrıya binlerce şükür, bakın hâlâ yaşıyorum!» diye top gibi bir ses patladı.

Dönüp bakmama kalmadan:

«— Görüyorsunuz ya, yaşıyorum!» diye kolumu çekeledi biri.

Hay Allahım... Aldık mı başımıza belâyı!... Birader yaşarsan yaşa... Bana ne yâni? Adamlarımın alt üst ettiği işlerimi mi düşüneyim, senin yaşamana mı sevineyim?

Döndüm ki, şu arkadaş asılıp duruyor koluma:

«— Yaşıyorum!»

Hay yaşamaz olaydın!

Köprü'ye geldiğimizi bile o zaman anladım. Meğer vapur yanaşmış, yolcular çoktan inmeye başlamışlardı. Yalnız koluma asılan bu arkadaşla, çevremizi saran bir seyirci kalabalığı kalmıştı içerde.

«— Yaşıyorum, yaşıyorum» diye sevinçle kolumu çekeleyip duran... Haydi bu... «Bey» diyelim, kolumu kurtarmaya çalışırken sağımı solu mu yoklayıp:

«— Bakın, siz de yaşıyorsunuz!» diye tutturmaz mı?

Eee, artık bu kadarı çekilmezdi doğrusu!

«— Birak birader!» diye bağırdım. «Alacaklı gibi ne yapıpıyorsun koluma?»

Çevremizdekilerden biri eliyle «De-li» işareti yapınca meseleyi anladım. Allahından bulsun... Deliyse deli olacak değildim a. Kolumu kurtardığım gibi yitirdim. Haydi o kalabalık da peşimizden... Tam iskele-ye adımımı attım, enseme bir el! Baktım, yine bu:

«— İkimiz de yaşıyoruz!» diye asılıp duruyor.

«— Elbette yaşıyoruz» dedim. «Ama bırak da bildiğimiz gibi yaşayalım.»

8

Vedat SAYGEL

Velhasıl kurtulamadım elinden. Sonrası da bildiğiniz gibi.

Az önce polisler tarafından karga tulumba getirilen, getirildiğinden beri de oturduğu yerde kıkır kıkır gülen ufak tefek adama döndü komiser:

— Hakkında söylenenleri duydum. Söz ve davranışlarıyla halkın huzurunu bozmaktan sanıksın.

Kıkrdayıp duran adam bir kahkaha attı:

— Kim, ben mi halkın huzurunu bozmuşum? İlâhi komiser bey... Tepeden tırnağa huzursuzluk olsam, bu milletin, bu memleketin huzursuzluğuna bir katkıda bulunamam ki...

Komiser kaşlarını çattı:

— Uzatma, kestirme tarafından anlat!

— Kırk yaşımdayım. Kırk yıllık ömrümde doyasıya sadece bugün güldüm. Güler yüzle görülmem çevremdekiler tarafından yadırganmış olmalı ki, apar topar huzuruza geldim. Aslında kabahat yine benim ya, neyse... Biliyorum, «Gülmek senin neyine?» diyeceksiniz. Haklısınız. Dün akşama kadar ben de si-

zin gibi düşünüyordum. Hem istesem de neye güleyim, nasıl güleyim? İş desen, iş yok. Para desen, hak getire... Borç bini aşmış, alacaklılar yolunu kesmeye başlamış... Bütün gün bir lokma ekmek bulmanın çaresini ararsın, gece rüyana giren alacaklılara yakalanmamaya bakersın. Milletin dinlenmek için girdiği yataktan, biz yorgun çıkarız anlayacağınız. Çoğu kere yattığım yerde düşünürüm düşündürüm, böylesine yaşamaktansa ölmeyi uygun görürüm. Uykularımı kaçırın borç da borç olsa bari... Elime geçecek bir üçbin lira bütün borçlarımı ödeyebileceği gibi, bir kaç ay sıkıntısız yaşayabileceğim kadar bir para da kahrı geriye.

Dün gece de aynı düşüncelerle girmiştim yatağa. Sabah gözlerimi açtım, Allah Allah... Sanki içindeki ben değilim. Nedenini bilmediğim bir sevinç, bir neşe taşıyor her yerimden. Oysa uyandım mı, gece gördüğüm rüyaların etkisinden sıyrılıp, kolay kolay kalkmamam yerimden. Fırladım kalktım. Oda, bizim oda. Yatak bizim yatak. Ben, benim. Pe-ki bu içime sığmayan sevinç nere-

den geliyor? Elimi teldolabına attım, yiyecek damla yok! Bizim evde olduğuma göre, yiyecek bir şey bulmak muziceydi zaten. Musluğa uzandım, borcumuzu ödeyemediğimiz için üç ay önce kestiklerinden, su yok. Aynaya baktım, yüzümde ültün-tiden eser yok! Aaa, teldolabında yiyeceğin. muslukta suyun bulunması normaldi ama, içimdeki neşenin yüzüme yayılması hiç de olağan değildi! Kırpıklarımı kaldırdıkça gözlerim güllüyor, ağzımı açtıkça en oynak şarkılar dilimin ucuna geliyor.

Bir korku kapladı yüreğimi: Aca-ba öldüm de, farkına mı varmadım? Ölmüş olsam, bu an ya cennette bulunmam gerekirdi, ya cehennemde... Cehennemdeyim desem, oda buz! Cennetteyim desem, görünürde ne melekler var, ne yeşillik, ne kevsar şarabı... İster misin intihar etmiş olayım da, kimse farkına varmadığı için yine öldüğüm odada kalayım! Garanti böyledir. Her halde gece intihar ettim, bütün borçlardan, sıkıntılardan kurtulmanın rahatlığıyla kendi kendime neşelen-dim!

Böyle olduğuna kendimi inandırınca yüreğim bir burkulsun, içime bir hüznün dolsun; yatağıma yığılıp başladım pışmanlık gözyaşları dökmeye! Ne kadar ağladım bilmiyorum, kapının vurulmasıyla kendime geldim. Baktım ki, ev sahibi... Kapiya dikilmiş, kirayı istiyor. Başka zaman olsa, kira meselesini kapatmak için bin dereden su getirirdim. Bu kez öyle olmadı. Sevinçten başladım oynamaya:

— Demek ölmedim, diye sarıldım adamcağzın boynuna, şapur şapur öpüyorum!

Kapıdan ev sahibinin nasıl kaybolduğunu göremedim bile. Kaybolursa kayıbsun, ölmemiştin ya... Ben ona bakardım. Eğer gerçekten ölseydin ne kapiyı açabilirdim, ne ev sahibiyi konuşabilirdim. Ölmediğime şükrederek sevinçle fırladım dışarı. Tövbe bir daha intiharı getirmezdim aklıma. İnsan borçlu da olsa, işsiz de olsa, yaşamak güzeldi. Kırk yılda anlayamadığım gerçeği, bir kaç dakikalık kuşku sırasında anlamıştım. O sevinçle daldım mahalle kahvesine. Param yokmuş, boşver... Kendime bir çay ısmarlayıp, masanın üstündeki gazeteyi çektim önüme... Nal gibi bir haber: Lâstik fabrikalarının birinde infillâk olmuş, bir kişi ölüp, üç kişi ağır yaralanmış. Üzüleceğim yerde sevindim. Demek işsiz kahımda da bir hayır vardı. Ya iş arayan tanıdıklardan biri beni o fabrikaya yerleştireydi? Ya o postada bulunaydım, ya infillâk eden dairede olaydım? Ve... Ya ben öleydim?

Ölmeyen ölüm acısını bilmez. Çayı getiren garsonun sarılıverdim boynuna:

— Yaşıyorum! Bak ben hâlâ yaşıyorum!

Bayağı korktu adam. Çayı içmeden çıktım. Geçerken mahalle bak-kalma uğradım. Suratı bir karış! Veresiye sigaramı alırken, tezgâhın üstünde duran bir başka gazetedeki haber ilîştî gözümde: Trafik kazalarında on yılda yirmibeş bin kişi kaybetmişik.

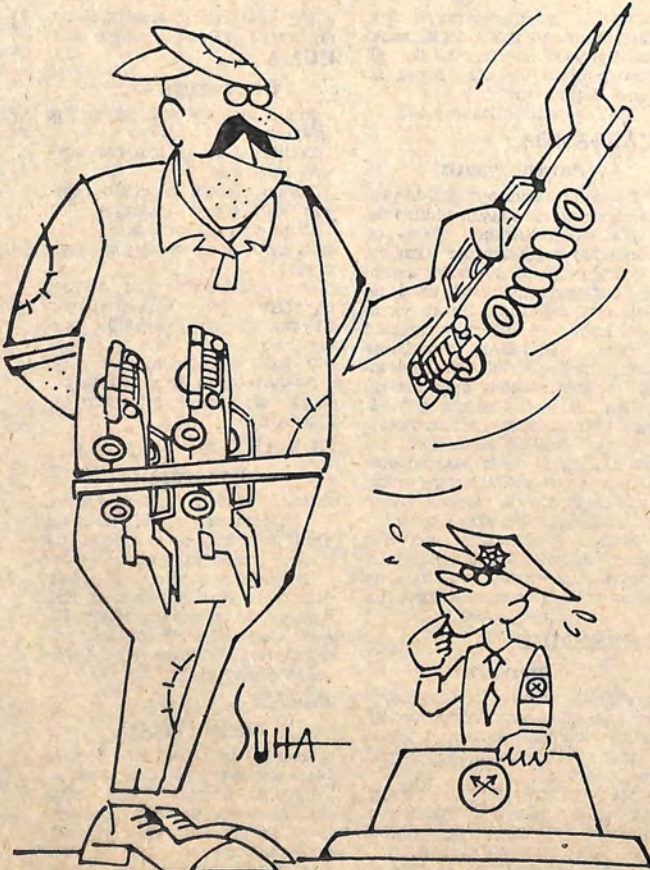
Billing altı bir davranışla:

— Yaşıyorum! diye bağırdım. O yirmibeş binin arasında biz yokuz. O asık suratıyla:

— Pek lâzımdı! demez mi?

— Sevinmedin mi? diye sordum. Sen de yaşıyorsun.

Bir tuhaf bakıyordu. Aldım sigaramı çıktım. Atladım vapura. Bura-da gördüğünüz beylerin arasına düşmüşüm. Hepsinin de suratları gülme-yi, neşelenmeyi unutmuş. Birinin

— Artık tabanca, bıçak taşımıyorum abil..

elindeki gazetede, on kişinin öldüğü bir trafik kazası haberi vardı.

— Korkmayın, dedim gazetenin sahibine. Ölenlerin içinde bizler yokuz.

Dik dik baktı suratıma. Baksın. Kırk yıldır hasretini çektiğim duygu, kahkaha halinde dökülüyordu dudaklarımdan. Bir başkasının elindeki gazete, Demirci ve çevresindeki depremde can ve mal kaybı olduğunu yazıyordu. İyi ki deprem bölgesinde değildik.

— Yaşıyoruz, dedim adama. Ne şans... Hâlâ yaşıyoruz!

Değişmedi yüzü:

— Deprem bölgesinden mi geliyorsunuz? diye sordu.

— Yoo, dedim.

— Oturduğunuz bina mı çöktü?

— Allah korusun.

— Peki, neden sevinyorsunuz?

— Deprem bölgesinde yerleşmemişlik diye...

Somurtup döndü. İşte o sırada bu bey gözümle ilişti. Bir surat, gören sülâlesini kaybetmiş sanır. Onun cebindeki gazetede de, alabora olan bir şilepten bahsediyordu. İçindeki ondokuz kişiden haber yokmuş. Tutamadım kendimi:

— İyi ki şehir hatları vapuruna binmişiz, dedim. Ya şilepte bulunsaydık?

Duyamadı Tutup kolundan çektim. Baktı. Kısaca:

— Yaşıyoruz, dedim.

Ne demek istediğimi anlamadı. Vapur yanmıştı. Kalktı incek. Tuttum kolundan:

— Yaşıyoruz, dedim. Ben de, sen de, hepimiz yaşıyoruz.

— Yaşayalım birader, dedi. Ama bırak da bildiğimiz gibi yaşayalım.

Söylediğine bakın şunun. Yaşıyor-muş. Peki bu surat ne? Bir şeyler daha söyleyeyim derken, nedendir bilmem kendimi burada buldum.

Kıkr kırık gülen ufak tefek adam sözlerini bitirince komiser sordu:

— Evin var mı?

— Kirasını ödeyemediğim bir evin kiracısıyım, dedi adam.

— Belli bir işin var mı?

— Yok.

— Başka bir yerden gelirsin var mı?

— Yok.

— Çoluk çocuğun var mı?

— Vardı ama, karım çocukları da alıp kayıplara karıştı.

Polisere dönen komiser:

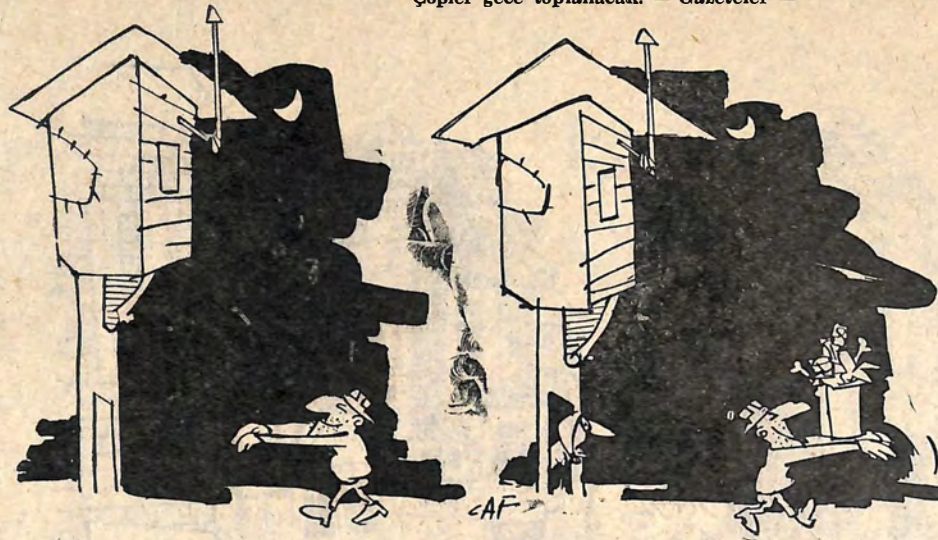
— Götürün, dedi. Dooğru Bakır-köy'e!

Sonra iri yarı adama eğilip fısıldadı:

— Yaşadığımı sanan bir deli!

Vedat SAYGEL

Çöpler gece toplanacak. — Gazeteler —

Yazısız

G E L İ R..

Her Allahın gününde fıkra yazarlarımız istesek, istemesek selâm - sabahsız gelir.

Yazıların başlığı ise ayrı bir âlem; Kimi kafalı gelir, kimi kafasız gelir.

Kimi pöza meraklı; yazısı suratlıdır. Kimi de pozı sevmeyen ondan suratlı gelir.

Biri duglas bıyıklı, sanırsın Robert Taylor; Biri yumurta gibi; tüysüz, bıyıksız gelir.

Hele biri de var ki Boris Karloff yerine Frankenstein olsa sete makyajsız gelir.

Hepsi de memleketi düşünen kafalardır; Yazıları mânâlı veya mânâsız gelir.

Doğan Nâdi haftada «Yedi Dakika» yazar; Yazı yazmak nedir ki bu iş ona vız gelir.

Evet Güresin ise tam bir bilgiç kesilmiş; «Günün Notları» ile olaylara hız gelir.

Burhan Felek sürerken sağ yanın safasını Selçuk «Pencere» sinden sola baksa söz gelir.

«Çiviler» sökülünce çok bozulmuş Biselman Dokunmasınlar diye başlığına «Cızz» gelir.

Çalışır Talât Halman... «Doğrusu» nu bulmaya Her fıkrayla okura şimdi bir cimbız gelir.

Abdi İpekçi ise «Durum» unu düşünür, Yazar durur gönlünce; ne bir ses, ne tıs gelir.

Bizde işte böyledir «Olaylar ve İnsanlar» Fırtına geçer Pulur, bir gün yazımız gelir.

«Görünüş» e bakarsan Soysal ucuz atlattı; Hak aradı diye o, kimine mız mız gelir.

Ne kadar «Taş» atsa da yorulmaz Çetin Altan, Savcılık falan derken Akşam bakarız gelir.

Aziz Nesin altı gün «Az Gittik Uz Gittik» der; Alınan yolu ölçsek bir boy çuvaldız gelir.

Sözde «Gün Işığında» yazar Ahmet Kabaklı, Bir gün ışıklı ise bir gün ışıksız gelir.

Suna San bakar durur «Anahtar Deliginden», Oynak kalemi olan bir bu hanım kız (!) gelir.

Görüp de sual etsem Şüle Yüksel bacıma; Başı örtülüdür de neden çarşafsız gelir?

Orhan Seyfi Orhon da binivermiş kır ata, «Bir Bakıma» neşeli, bazan da huysuz gelir.

Bir zamanlar gürlerken başyazar Falih Rıfkı Şu son yıllarda ise sessiz, soluksuz gelir.

Bedii Fak desen çekilmiş «Dünya» sına, «Bir Damla» yağdıktan kurak ve susuz gelir.

Nizamettin Nazif'in kalemi nasıl sence? «Bence» bazan pek tatsız, bazan da tuzsuz gelir.

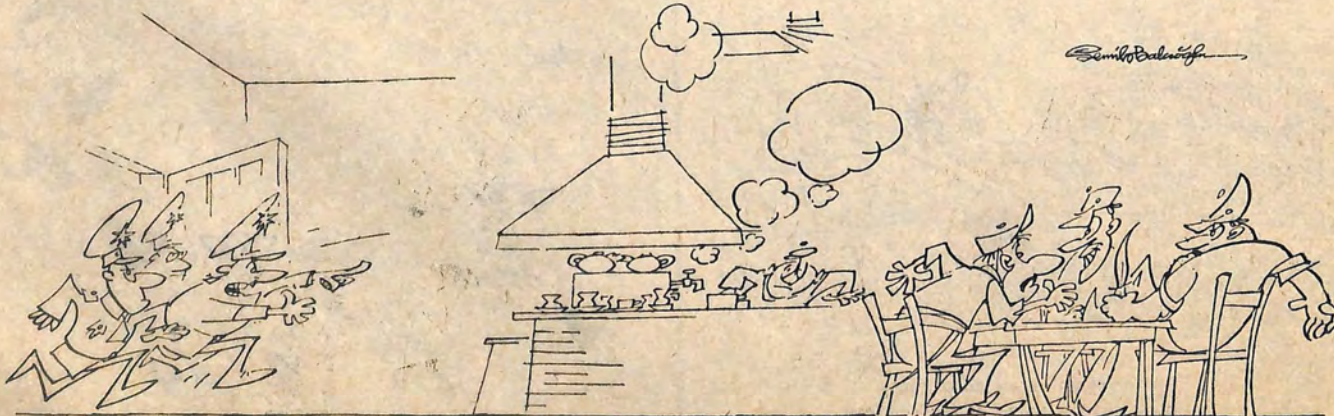
«Lâfını Balla Kestim» ben Tokmakçıoğlu'nun Yaptığı espiyle kalıp kalıp buz gelir.

Bunca yazardan başka yalnız günün şairi Ümit Yaşar'la her gün şiire tat, tuz gelir.

O çağ geçti Mukadder; sürç-ü lisan eylesen Kaleme kalem değil, başına topuz gelir.

Mukadder ÖZAKMAN

— Vatandaşlarda şeker hastalığı araması yapılacak. —

— Korkma oğlum, silâh araması değil!..

— Son günlerde parti değiştirenler arttı. —

OH NE ÂLA, NE ÂLA!..

BAKIYORUM, duvarlarda boy boy ilânlar... «Bilmem ne bankası, paranızın ve istikbalinizin emniyetidir.» yazıyor. Hemen, «Oh ne âla» diye seviniorum. Değil mi ya?... Artık istikbalimizi emniyet altına almak için bunca yıl okumaya, dirsek çürütmeye ne lüzum var? Ya, kazandığımız paraları bir işe yatırıp bir anda kaybetme tehlikesi, binbir korku çekmek de nesi?... Yatır paracıklarını bankaya, yak çubuğunu, bak keyfine. Para

parayı çeker, hele biraz sabret, belki yarın belki yarından da yakın bir gelecekte yapılacak çekilişte apartmanlar, paralar seni bekliyor. Yaa!.. Okuyorum, gazetelerde sıra sıra ilânlar... «Falan filân müessesesi emrinizde ve hizmetinizdedir» yazıyor. Demek ki hizmetçi, uşak, kapıcı v.s. derdinden de kurtulmuş oluyoruz böylece. Oh ne âla!... Gördünüz mü, ne iyi insanlar var şu dünyada. Oturduğumuz yerden ve hiç bir karşılık beklemeden bizim na-

mımıza her işimizi götüğüveriyorlar. Söz gelişi, canımız sinemaya mı gitmek istedi, sinemanın önünde bekleyip de binbir zahmetle kuyruğa girip bilet almaya girişmenin hiç gereği yok. Daha kapının önünde bazı iyiliksever vatandaşlar yolumuzu çevirir, «Gişede iyi bir yer kalmadı. Bende var, isterseniz veriyim. Koltuk mu, balkon mu?...» diye yardımımıza koşarlar. Böylece hiç eziyet çekmeden, zahmetsizce biletimizi alırsız. Oh ne âla! Ne âla...

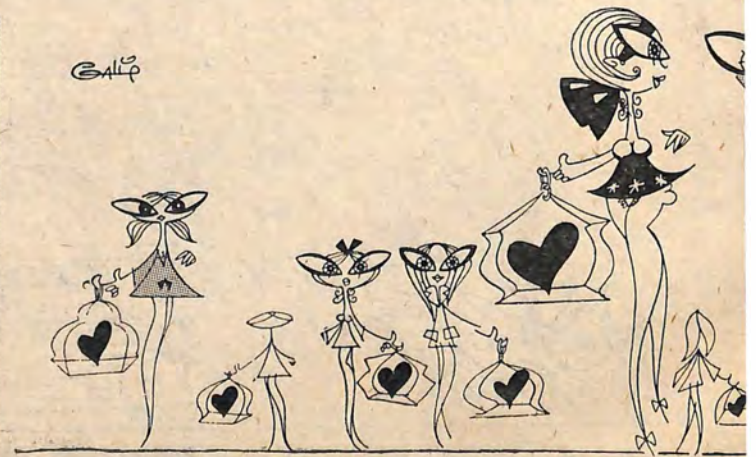
Sinemaya, tiyatroya gidemiyenleri de düşündürür hiç merak etmeyin. Şöyle bir çevrenize göz gezdirin, komşunuzda, sokakta, mecliste ne filmler çevrilir, ne pozlar, roller kesilir, dram, komedi, melodram, trajedi v.b. gibi ne temsiller verilir bir bilerseniz... Hepsi de siz vatandaşlar için. Hem de bedava tarafından, beleş!..

Gazete okumayanlar için fiskos gazetesi, dedikodu hazır ve nâzırdır,

- Kapıdan bir baktık ahbab yerinde, «Geç kaldım!» dediler itap yerinde.
- Onlar; çok erkenden yer peylemişler, İçeride şevk-ü tarap yerinde.
- Hepsî şarap içmiş hepsi mest olmuş, Viski, Cin zam görmüş, şarap yerinde.
- Masaların üstü yürek acısı, Fıstık, leblebi var kebab yerinde.
- Bu hali görünce zihnim karardı; Kendimi zannettim girdap yerinde.
- Piyasa bir savaş alanı sanki, Herkes yara alır bu harp yerinde.
- Ne kadar susasan, ne kadar yansan Vaha bulunmuyor, serap yerinde.
- Kafesin ağzını açık koymuşlar, Huzur uçurmuş, azap yerinde.
- Borçlar ödenmekle bitirmiş güya; Biz taksit verdikçe hesap yerinde.
- Orta-Doğudaki buhran artıyor, İsrail ilerde, Arap yerinde.
- Bitki gübre ister büyümek için, At dönmezse durur dolap yerinde.

Göster cemalini ey altın güneş,
Sana benden başka bulamadım eş,
Sevinçten bir göbek atmaya geldim.
Yeşil çimenlerde yatmaya geldim.

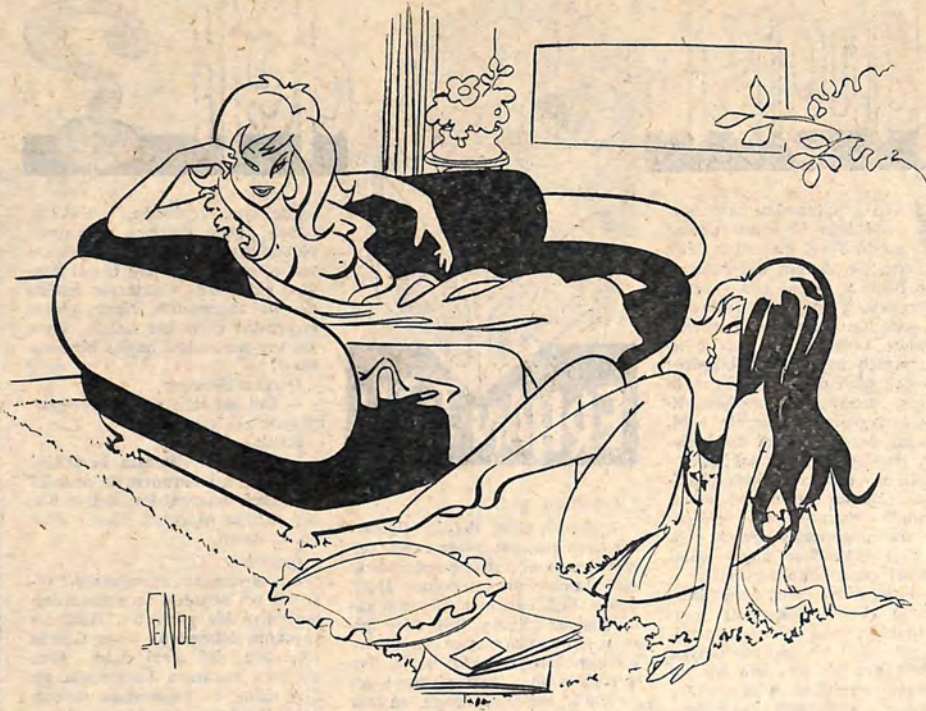
Hanımlara kalblerini korumalar

MUSKARA
DİNÇER

ruşu da sinemaya git!..

— Kocan ortada bir sebep yokken seni kuskamıyor mu yine?
— Hayır, şimdi ortada bir sebep var!

OH NE ÂLA, NE ÂLA!..

Bir ara meydana bir «Mahlûk» çıktı,
Değildi sütyenle çorap yerinde.

Rivayete göre kadın kitapmış,
Dursun çok okunan kitap yerinde.

«Tam sivil» haldeydi göbek atarken
Şeffaf bir tül vardı hicap (!) yerinde.

Güzele bakmanın sevabı varmış,
Ben vazgeçtim kalsın sevap yerinde.

Dostlar fazla nikbin, şöyle diyorlar:
Cami harap ama mihrap yerinde.

Kılavuz istense görünen köye:
«Kör müsünüz?» diye hitap yerinde.

Üste garsonlar da derini yüzer;
Sanırsın hepsini kasap yerinde.

Bunlara baktıkça başımız döndü:
Ne cenup yerinde, ne garp yerinde.

Bu da bir konserse tekrarına «Pes!»
Sazlarda ne tel ne mızrap yerinde.

İşin en doğrusu dışarı çıkmak;
Çok şükür yıldızlar, mehtap yerinde...

hiç merak etmesinler... Hikâye, roman okumaya da hiç lüzum yok. Her insanın hayatı romandır. Meyhanede, trende, otobüste v.s. yerlerde sormadan anlatıverirler, sıkımasın diye ruhunuz...

O kadar iyiliksever insanlarımız var ki!... Keşifler, icatlar bizim içindir hep. Bir bakarsınız, içtiğiniz gazozun içinde bir yosun, çerçöp, kapağının mantarında çeşitli hediyeler... Temizleme tozu, çamaşır sodası derken buzdolabına, otomobile de kavuşmanız, böylece bir taşla iki kuş vurmanız mümkün olur... Oh ne âlâ! Ne âlâ!

Canınız iltifat (!) iltisam istiyorsa yürüdüğünüz kaldırımı bırakıp «Sür'at felâketidir» ilkesince paşaya kelle yetiştiren bir şoförün arabasının önüne çıkmanız yeter de artar bile!... Böylece kalay derdinde de

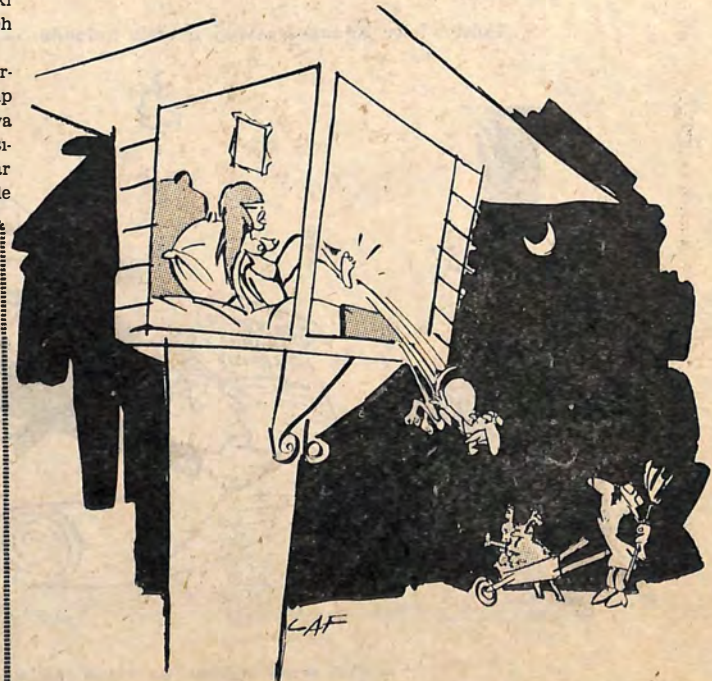
kurtulmuş olursunuz, fena mı ya-nı?...

Geçenlerde yemek için aldığım bir ekmeğin içinden çorap çıkmaz mı? Anlamıyorum, nasıl da öğrendiler çoraplarının eskidiğini, yeni bir çoraba ihtiyacım olduğunu?... Eee!... Medeniyet ilerliyor. Aferin doğrusu! Demek ekmeğe de sıçradı ikramiye meselesi. Çok memnun oldum bu olaya gerçekten. Yalnız ufacak bir unutkanlık olmuş. O kadar kusur ka-dı kızında da bulunur ya. Neyse...

Şimdi ekmeğin içinden bir tek çorap çıktığından öteki tekine de kavuşmak için durmadan aynı fırından alışveriş ediyorum. Daha emelime nail olamadım. Ama bekliyeceğim. Belli olmaz, ben çorabın diğer tekini beklerken bir de bakarsın içinden radyo, kamyon, otomobil, dikiş makinası yedekparçası çıkar da durur durur, turnayı gözünden vururum...

Erhan TIĞLI

Çöpler gece toplanacak. — Gazeteler —

Yazısız

İye edildi. — Gazeteler —

Hangisi!

deli?

HALİL, patrandan zam istemek için kapısına dayanmıştı. İçeri girmeden önce dua etti, ceketinin düğmelerini iyice ilikledi, belini eğdi, zoraki gülümsedi. Tam kapıyı çalacakken odadan patronun gür sesi duyuldu, kulak verdi. Patron sinirli sinirli bağırıyordu birisine:

— Çık ulan dışarı, hadi erkeksen geç şuraya, konsana hadi. Elim bir geçirsem ezeceğim seni, ezeceğim, parçalayacağım, mahvedeceğim. Hadi çık ordan bakim!...

Halil'in dizlerinin bağı çözül-müştü. Bugün ne olursa olsun patrandan zam istemeye gideceğine yemin etmemiş olsaydı çoktan tüyecekti. Tam kapıyı çalacaktı ki gene onun sesi:

— Sinsi sinsi gelir, beni sinirlendirip çileden çıkarırsın, muzır mahluk sen! Senden çektiğim yeter bel! Ne ilaç kâr ediyor ne de başka bir şey. Ama bir yakalarsam temizleyeceğim, kolunu kanadını kıracağım namussuzum!

Halil:
«— Amma da gün seçmişim haa!... Herif bugün çok sinirli. Ne yapmakt bilmem ki? Bana kimbilir neler diyecek... Çaresiz katlanacağım, istediği kadar sövsün, dövsün, şu benim zam isteğimi kabul etsin de... Bağıracağı kişi de amma da yapışkanmış haa! Bunca hakarete rağmen çıkmak bilmiyor. Aferin, böyle olmalı işte. Dinsizin hakkından imansız gelirmiş... Ne yapacaksın? Ya bu deveyi güdeceksin ya da bu diyardan güdeceksin. Başka çare yok. Ne derse desin, hep alttan alacağım, gerekirse yalvarıp yakaracağım, ayaklarına kapanaacağım. El öpmekle dudak aşımaz, köprüden geçinceye kadar ayağına dayı demeli diye boşuna mı söylemişler...» diye kendi kendine söyleniyordu.

ERHAN TIĞLI

Patronun sesi:

— Defol ulan, defol, elimden bir kaza çıkacak, yeter artık, uğraştırma beni... diye perde perde yükselmekte devam edince Halil telaşa düştü. İçinden «Durum vahimleşiyor gitide. Göz göre göre seyirci kalmayayım da bir olay olmadan yetişeyim bari» diye mırıldanarak içeri girmeye niyetlendi. Sonra vazgeçti «Adam sendee!... Başuma belâ mı lâzum? Şahit yazsınlar, bir de başka işim yokmuş gibi mahkeme mahkeme sürükleneyim öyle mi? Boşver. Bize çektiirdiği iskenceleri bir de kendisi çeksin de aklı başına gelsin. Ben nasıl olsa başka bir iş bulurum. Ama o dört duvar arasında yaptıklarının cezasını çeker! Geçim sıkıntısı neymiş o zaman anlar belki... Hem neme lâzım canım. O kızgınlıkla hızını alamaz da adamı vurduğu yetmiyormuş gibi bir de beni vurur mu ya?... Aman! Ne şehit oluruz ne gazı, pisipisine geberir gideriz vallahi.» diye söylenmekte devam etti.

Bir ara beklemekten sıkılıp i-çerde patronu bu kadar kızdıran kişi kim acaba diye merak ederek kapı deliğinden baktı. Hayret. Kimseyi görmedi. Gözlerini uğuşturdu, gözlerini anahtar de-

liğine iyice uydurdu, dikkatle baktı, gene bir şey görmedi, patrandan başka... «Delirdi mi yoksa bu adam?» diye kendi kendine gülümsedi. Çoktandır üstünde bir anormallik vardı, şimdi zıvanadan çıktı her halde. Öyle ya, var mı bunun başka bir izah tarzı?...»

Derken içerden:
— Gel bakalım gel!... diye patronun sesi duyuldu.

Halil:
— Eyvah! Benim kendisini gözetlediğimi nereden de anladı? Tevekkeli dememişler, deliye her şey malum olmuştur diye... diye homurdandı.

İçerden:
— Gelsene, ne duruyorsun? diye bir ses duyuldu ve arkasından pat! diye bir gürültü... Halil ne yaptığını bilmeden kapıyı hızla açıp top gibi içeri daldı. Ama gördüğü manzara karşısında ne diyeceğini, ne yapacağını şaşırıp kaldı. Patronu diz çökmüş duruyor, elinde bir sinek cesedi, muzaffer bir kumandan gibi gülüm-süyordu...

Gözü, Halil'e ilisince «Sen ne arıyorsun burada? Seni kim çağırdı?» diye bar bar bağırırmaya başladı. Halil kekeleyerek, «Siz çağırmadınız mı? Öyle sandım, şey diyecektim de...» diye konuşt. Patron: «Seni çağıran fi-lân yok. Ben şu sinekle uğraşı-yorum deminden beri. Şimdi bir de seninle mi uğraşacağım be? Defol, git, hadi. Durma be adam, ne lâf anlamaz şeysin sen!... Şu sineklelerle sersem insanlardan rahat yok mu bana yahu?» diye bağır-makta devam etti.

Halil, şaşkın ve süklüm pük-lüm dışarı çıkarken de arkasın-dan söylendi:

— Hay deli hay!...

Erhan TIĞLI

ANKARA MEKTUBU

A.P. BÜYÜKLERİNDEN
İSMET SEZGİN

Şimcik, Ankara teşkilâtının başkan yardımcısıdır. Aydın milletvekilidir. «Yeminli» dir. Bütçe komisyonu başkanıydı. Evlidir. İki çocuk babasıdır... Bu kuru bilgi sıralamasından sonra çizelim İsmet Sezgin'i gördüğümüzde...

***

Kimisince övülür, kimisince yerilir. Benim görüşüm şu:

Belirli özelliği «yardımcılıktır»... Ama vekile, ama vezire... Onu tanıdığım ilk zaman Turizm Bakanı sarışın Kâmuran Evliyaoglu'nun arkadaşısıydı. Koalisyon devresindeydik. Ona yardımcıydı.

Onu yine gördüğüm zaman, yine yardımcıydı. Bu sefer «aydın hayranlığı» içindeydi. Coşkun Kırca'ya yaklaştırmıştı onu bu hayranlık... Ve «aydın» Coşkun Kırca sembolize ediyordu.

Demirel'den Demirel'cidir... Zor iş-tir, Demirel'den Demirel'ci olmak!.. Birinci özelliği bu «yardımcılık-tır»...

İkinci özelliğine gelelim. Bunlar «yerinde olmayan adam» özellikleridir.

İTTÜRÜ DÜTTÜRÜ:

«Yerinde olmayan adam» lık çok güçlüdür. İnsan birden bire, şartların ittürü düttürüsüyle bazı yerlere çıkınca n'olur?...

İsmet Sezgin'i ilk çatırdatan mevki, Bütçe Komisyonu Başkanlığıdır bence. Çok kişinin ihtisasını aşar böyle bir yer...

O zaman nasıldı? Hatırlamaya çalışalım...

Kendini tevazua zorlayarak büyüklemlerine halindeydi.

Partizanlığı sapırmamaya çalışarak partizandı.

Hep zorlayışlar içindeydi yazık... İsmet Sezgin için söylemiyorum ama, «yerinde olmayan» adamların birçok özellikleri vardır... Yerinde durmak için kombinezonlara girişmek.

Gizliden baş sallayıcı olmak. (Sezgin için konuşmuyorum katien).

Güçlüyü gürültülüce tutmak... Bunlar hep «ittürü, düttürü» nün sonuçlarıdır...

***

İsmet Sezgin gençten, esmerden, bıyıklı, sıkılmış yüzü, elle sıkılmış gibi, kara gözü çift parıltılar saçan bir kişidir. Para namusu da vardır. Yakınlarına fedakârlığı da. Ufacık kalmış kardeşleri için bir baba olmuştur. Genç yaşta Aydın gibi bir yerin belediye başkanlığını yapmıştır. Başkanlıktan cezaevine sürüklenince, son derece haysiyetli ve son derece cesur hareketleri olmuştur. Meşakkat devresinde bazıları çok iyi olurlar, gevşeme devrelerinde hiçbir zaman iyi olamayacakları kadar...

Ozanlığı da vardır: «Portooco filino» diye şiirler yazmış ve söylemiş-tir...

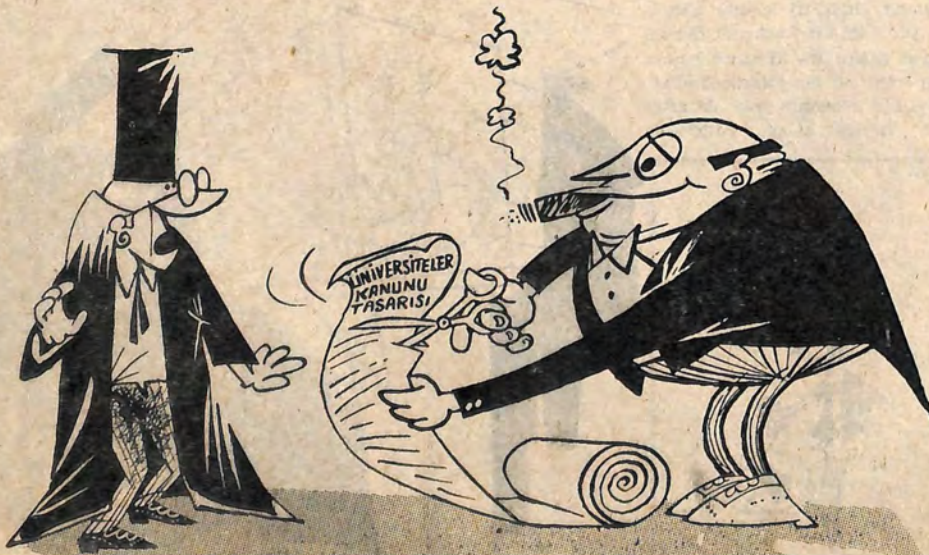
Bir de garip bir tarafı vardır... «Çocuklarımız bizden iyi şartlar-da yetişiyorlar» diye lâkırdılar söyler nazlı. Ve ben yazık, kendi çevremi düşünürüm... Benden önceki kuşağım, alayı valâyla Paris'lerde okumuş... Özüml, gene Avrupa'da tedrisat görmüş, ve çocuklarının yaşındayken 4 lisan bilmiş, en azından... Çocuklarım yazık, şimdi daha tekini doğru dürüst bilmiyorlar. Ama bu tabii bazı çevre başaşağı kayacak, yerine yeni çevreler oturacak, fazla uzun bir «dünü» olmayan... Hayat bul!...

Dünya Sultan Süleyman'a kalmıyor ki... Süleyman'dan Süleyman'a geçiyor!... Tabii Süleyman'lar farklı!

İyidir İsmet Sezgin, ama işte o şartların ittürü düttürüsü olmasaydı...

Nimet ARZIK

Üniversiteler Kanunu tasarısı yetersiz bulundu. — Gazeteler —

— Çok veren maldan.. Az veren candan!

Sarılıktan sonra şimdi de yeşillik tehlikesi var!..

Yeşilliğin yurda Yeşilköyden girdiği görüldü.

İŞTE İLÂÇ — Yeşil hastalığına karşı tek formül Florürlü Nermindir... Sertleştirir, hafif gevşeldik verir.

EVİNE MİSAFİR GİTTİĞİ KOMŞUSUNUN RADYOSUNU ÇALDI

İbrahim Rahatdur adında biri dün komşusu Behlül Cevat'ın evine kahve içmeye gitmiş, ev sahibinin odadan çıkmasından istifade ederek radyosunu çalmıştır. Radyo sesine gelen ev sahibi İbrahim'in üstüne atılmış ve boğuşma sırasında radyo çalmaya devam etmiştir... Mücadeleden galip çıkan ev sahibi Behlül radyoyu kapatmış ve arkadaşıyla alâkasını kesmiştir...

YEŞİLYURT — (Özel olarak Yeşilköy'e gönderdiğimiz arkadaşımız Roka bildiriyor.)

«— Ağbi Yeşilköy'deyim, her tarafım yemyeşil... Bademler açmış... Ortalıkta yeşillenmeyen kimse yok... Şimdi bana yeşil elbise giydirip alana saldırlar... Öntime gelene saldırıyorum... Yeşillik olmayanları yeşille boyayıp kurumaya bırakıyorlar... Seçimlere kadar mühlet verildi... Yeşillenmeyenin salata ve roka yemesi yasaklandı... Bende de bulantı başladı... Ağzımdan yeşil yeşil sular geliyor... Otları yolumaya başladım... İmdat!..»

Bundan sonra muhabirimizin sesi kesilmiş ve radyo marşlar çalmaya başlamıştır. Yeşilköy'e hiçbir şey inip kalkmamaktadır...

GETİREN KİM? — Bu melun iletici yurda sokan getirmiştir... Fakat önce kimin getirdiği meçhuldür... Çimenlere yakın çevreler nedense susmakta, bu konuda konuşmaktansa Lutfanza'yı beklemektedir...

YEŞİL ÇANTA KİMİN? — Re-sepsiyonda bulunan yeşil çantanın içinden çıkan meçhul maddeleri tahlil eden heyet, raporunu vermiş, alan, alana doğru kaçmış, bu arada hava iyice açmıştır...

NASIL KORUNMALI? — Yeşillik hastalığından korunmak için iki yol vardır: 1 — Dolmabahçe yolu. 2 — Unkapanı yolu... İki yol da hastalığı şışhaneden mesaneye nakleder... Nakil ücreti gönderene aittir...

NETİCE NE OLUR? — Bunu hakem tâyin edecektir... Yeşil beyazların şampiyon olması halinde memlekette bir yeşillik hâkim olacak, bu takdirde kırmızı beyazlar ikinci kümeye düşecektir... Bu da gericiilerin ve yobazların işine geleceğinden kına ve çöretü satışları yüksek bir seviyeye gelmiştir... Allah hepimizi yeşillikten ve yeşillenmekten korusun... Amin!...

Eğlencelik
Suavi Süalp

SAYI: 1971 — YIL: 1969 • EĞRİYE DOĞRU — DOĞRUYA EĞRİ •

YAAAAA... AMMA DA ŞANS.
BİZ OKUYUCULARA ARABA VERELİM DERKEN,
NOTER BİZE ÇIKARMASIN MI?.. YAAAAA...
HAYRETTEN AĞZIMIZ AÇIK KALDI.

İŞTE O MESUT AN — Ben, Enver Paşa, Noter, Talât ve Nünweiller... Altımızda kız gibi araba görüyoruz... Araba çalışır vaziyettedir... Debriyajdan ayağını kaldır, gazı bas, ağır ağır gidersin... Akşama ancak varırsın...

Dün gizlice yaptığımız araba çekiminde hediye olarak ortaya koyduğumuz araba aniden bize çıkmış ve yazı heyetimiz arabaya binerek okuyucuların gözünden kaybolmuştur... Fakat üzülmeyin, ikinci araba gene tesadüfen bize çıkarsa, biz gelecek sefere size başka bir şey çıkarırız... Kuponları toplamaya devam edin... Ümidinizi kesmeyin sayın okuyucuları...

İKİ YAYA BİRBİRİNE ÇARPTI.

Dün Beyoğlu'nda sinema çıkışında aksi istikametten ve saatte 75 kilometre süratle gelen Muhsin ve Vartan adında iki yaya birbirine hızla çarpmışlar, çarpışma sırasında yüzlerce kişi yerlere yuvarlanmışlardır... Yayalardan Muhsin'in ceketinde üç düğme kopmuş, Vartan'ın da pantolonu iki yerinden sökülüştür. Yayalar acele terziye götürülmüş ve ilk dikişleri yapılmıştır... Kabahatin oradan geçen Nebahat adında bir kadında olduğu ve yayaların ona bakarken birbirine tosladığı sanılmaktadır... Nebahat bütün aramalara rağmen bulunamamıştır...

D İ K K A T

İSPANAKLI BÖREKTE DİNAMİT LOKUMU VAR.

Memlekette asayişsizliğin lokantalara kadar sirayet etmesinden şüphelenen aşçılar hayatlarını korumak için en modern silâhlarla donanmaya başlamışlardır... Aşçılara kepece, kevgir, tava yerine şimdi şu silâhlar dağıtılmıştır:

1 — Dürbünü tüfek. 2 — Susturuculu tabanca. — Şiş — Bonfile — Sis bombası — Lüfer tava — Mayonez — Satır — Dinlemem gönlü hatır...

Aşçıların bu silâhlanmasından sonra kimse lokantalara gidememekte ve yemeklerini sefertasından yemektedir... Ayrıca lokantadaki yemeklerin içinden kurşun, el bombası, top, tüfek çıkmaktadır... Âtiyet olsun...

Yukarda yeni tip bir aşçının mutfak kıyafeti görüldü.

SU KOYVERMEK YOK — BU GECE SİZDEYİZ.

Bu gece sizdeyiz ekibimiz dün yaptığı kontrollarda eksik vezinli ekmek çıkaran fırınlar, kaçak kız çalıştıran aşk yuvalarını, bülbül yuvalarını, aşureleri, boyunbağı takmayan, müşteriye görünce ayağa kalkmayan, topalları toplamış size doğru hareket etmiştir... Masayı kurun, terbiyeli durun, biz kapıyı çalınca parola diyeceğiz, cevabınız terbiyeli olmalı, yanlış cevap Bağdattan döner dönmaz, iki porsüyon pilâvüstü veriniz... Yarın da siz bize geliniz... Geçmiş olsun, incindi mi beliniz?... Kurur şimdi deriniz... İpi de iyice geriniz... Çamaşır seriniz... Bu kadar mı yeriniz?...

Remziye'nin babası da:
«Kızımı senin gibi işi gücü belli bir insana vermiyeceğim de kime vereceğim, verdim gitti» diyecekti. Sonra damadının arkasını okşayarak:

«Sen düğün için hiçbir şeyi düşünme, biz her şeyi yaparız» diyecekti. Sonra geneleve gidecekti, o küçük kadına:

«Ben evleniyorum artık» diye övünecekti...

Ama yıkılmıştı dünyası...

Yakup bey:

— Ne düşünüyorsun? diye sordu.

— Hiç...

— Vallahi seni severim İlyas kardeşim, yaşça da senden büyüğüm. Bana bir şey söyledin, ben de sana doğru yolu gösterdim. Böyleleri bizim gibilere yâr olmaz. Zaten varmaz o kız sana. Ben yokken bile boşuna söyleyip de gururunu kırdırma. Tutar sana, bir hakaret eder: «Sen kimsin ki beni istiyorsun?» der, ondan sonra öl daha iyi... Ama bak, şayet çok evlenmek istiyorsan, bul bir tane kendine göre kız, göster bana evlerini, sen gerisine karışma. Gösterelim ağabeyliğimizi. Ne eder eder, alırım kızını sana. Ama Remziye gibisine asla!

Kafasının dumanını dağıtmak için o akşam İlyas efendi meyhaneye gitti. Yakup bey de eve bir uğradıktan sonra geleceğine söz verdi. Yakup bey de geldikten sonra içtiler içtiler... Nasıl günün birinde Yakup bey bardakları yuvarladıktan sonra:

«Nuran Nuran!» diye ağıladıysa, nasıl o garip kişi:

«Aysel Aysel!» diye ağıladıysa, İlyas efendi de:

«Remziye Remziye!» diye ağıladı durdu... Yakup bey boşuna onu tesselli etti...

«Ağlama be kardeşim ağlama» dedi, daha da coştı İlyas efendi. Hıçkırma hıçkırma ağıladı... Sonunda Yakup bey onu zorla çıkardı meyhaneden. Ve doğrudan geneleve götürdü... Ufaklığın kucağına atarken:

«Senin bugün çok kederli, göreyim seni, unuttur ona» dedi...

Sabahleyin yorgun, gözleri çukurunun içine kaçmış bir vaziyette daireye geldi İlyas efendi. Sanki hayata küsmüş gibi bir hali vardı... Daireye geldiğinde saat dokuzu çeyrek geçiyordu... Daha Süleyman bey gelmemişti. Yakup bey:

— Nasılsın? diye sordu...

— İyi olmaya çalışıyoruz...

— Ha söyleee... Boşver dünyaya. Bul bul... Akşam çok düşündüm, bul bir iyisini sana hemen isteyeyim...

Dokuz buçukta Süleyman bey geldi. On'a doğru da Dehri efendi...

İLYAS EFENDİ

MUZAFFER İZGÜ

Remziye hanım herkesten geç geliyordu... Ne müdürü, ne Süleyman beyi, kimse bir şey demiyordu ona. Bir keresinde Süleyman bey, müdürre bu konuyu çıkılacak olmuştur da, müdür bey:

— Kardeşim biz erkeğiz, tuvaletimiz yok, bir şeyimiz yok, yine de bazan beş on dakika geç kalıyoruz. Bu ise kadın, tuvaleti var, şusu var, busu var, göz yumalım gitsin, yağmıştı...

Zaten canına minnetti Süleyman beyin. Kız her gün geç kaldığı için, geldiği zaman amiri sayılan Süleyman beye iltifat üstüne iltifat yağdırıyordu:

— Aman bugün ne şıksınız Süleyman bey!...

— Aman bu ne güzel traş Süleyman bey. Gören sizi 25 yaşında sanacak!

— Aman bu ne davudi erkek sesi Süleyman bey, baylıyorum sesinize...

Süleyman bey bu iltifatlardan sonra zevkten sefertasına dönüyor, artık akşama dek eli iş tutmuyordu... Hele kâfir kız, o puvanlı elbisesini giydiği zamanlar ne de cömert oluyordu. Artık o zaman bir eğilmeye görsün masasında, geniş yakalı puvanlı elbisenin altındaki diri göğüsler tümünün kan deveranını bir anda fazlalaştırıyordu. Süleyman bey bu poz devam ettirebilmek için, erken geldiği zamanlar kendi masasının üzerinde ne varsa, Remziye'nin masasının üzerine koyuyor, sonra da:

— Şunu uzatır mısınız Remziye hanım, toplu iğne verir misiniz Remziye hanım!... diyordu. Arada bir:

— Yahu şu hademeye kaç kez masaların üzerini karıştırma diye söyledik, ama kime söylersen, diye dert yanıyordu...

İşte bugün yine o elbisesiyle, saat onu yirmi geçe kapıdan girdi. Onun kapıdan girişi, sanki içeriye baharı getiriyordu... Meleşen kuzular, koklaşan kelekler ve arılar... Yüzlerdeki somurtkanlıklar kalkıyor, artık

herkes kul köle oluyordu Remziye hanıma...

— Pencereyi örtün Remziye hanım soğuk almasın!...

— Haydar, masanın tozunu al, Remziye hanımın üstü başı toz olmasın!

— Efendim ben asayım mantonuza!...

Ama bugün bir kişinin surati asıktı, İlyas efendinin... Kız, hepsine teker teker günyadı, dedi. İlyas'a sıra gelince:

— Ne o öyle, gece rüyanda kaynananı mı gördün? diye takıldı.

İlyas efendi cevap veremince, Remziye hanım:

— Aa aaa, şuna da bak cevap bile vermiyor, dedi. Ayol n'oldu söyle-sene!

Bişey yok, dedi Yakup bey. Biraz hasta da...

— Neresi ağrıyormuş?...

— Bilmiyorum...

Remziye, kahkahayla karışık:

— Sakın aşk hastası olmasın? dedi...

Tam üstüne basmıştı ama ayağını çabuk kaldırdı... Remziye hanım masasına oturmadan önce:

— Arkadaşlar, dedi, bugün size yaş yıldönümüm olması dolayısıyla pasta yaptım. Ama pastayı ellerimle yaptım. Bakalım beğenecek misiniz?

Dehri efendi:

— Senin elinden zehir ulsa yenir, dedi.

Remziye çapkınca:

— Haydi oradan moruk sen de, dedi.

— Ulduk şimdi muruk? Görecektin sen benim gençliğimi. Saçlar vardı pilâtime renginde.

Remziye dalga geçerek:

— Kaşlar vardı eflâtune renginde, dedi...

— Ulduk şimdi çakallara maskara...

Remziye hanım, şakamsı:

— Mademki bana çakal, dedin, öyleyse sana az pasta vereceğim Dehri babacığım, dedi.

— Baba deme be!...

— Ayol benim babam sende genç!

Remziye hanım pastayı bölmeğe çalıştı. Bu işte ona Süleyman bey yardım etti. Kesme işi bittikten sonra, getirdiği küçük tabaklar içerisinde pastaları dağıtmaya başladı. İlk önce Dehri beyden başladı:

— Bu senin Dehri baba!...

— Bakıyorum babana çok kuy-muşsun...

— Severim Dehri babamı!... Uu benim tonton babacığım... Bu da sizin Yakup bey!

— Teşekkür ederim...

— Bu da size İlyas efendi kardeşimiz...

İlyas, başını kaldırıp bakmadı. Bunun üzerine Remziye hanım:

— Sahiden bu oğlanda bir şeyler var, dedi. Bana baksana, hasta mısın?

İlyas efendi, Remziye'nin tatlı kah-verengi gözlerinin içine bakarak:

— Hastayım, dedi.

— Doktora git!

— Gideceğim...

Denmezdi ki:

«İlacım sensin Remziye hanım!» diye...

Yakup, bir göz attı İlyas efendiye:

— Bak, diyor, sen yapabilecek misin bu kıza her doğum gününde pasta. Bunlar pastasız doğamazlar. Bu pasta neden yapılır bilir misin sen, içinde süt var, yumurta var, un var, şeker var... Yumurtanın tanesi kaç kuruştur haberin var mı? Haydi bakalım, böyle bir kıza aldığını düşün, ya yumurta, ya üstünün kayın-ağı...

Remziye hanım şakıyarak:

— Nasıl buldunuz pastamı çocuk-lar? dedi.

— Çok nefis, dediler.

Mübarekler ne zaman pasta yemişlerdi ki, yedikleriyle bunu mukayese edebilsinler?

— Siz nasıl buldunuz İlyas efendi?...

Remziye hanım, İlyas efendiden tarafa başını çevirince, çığlığı bastı:

— Aaaa, elini sürmemiş daha. Yoksa beğenmedin mi?

Yakup bey durumu kurtarmak için:

— Daha elini sürmemiş ki Remziye hanım, iyi veya kötü olduğunu bilsin, dedi.

Remziye hanım, İlyas'ın yanına yaklaştı:

— Neyin var Allahşıluna senin İlyas efendi? dedi.

İlyas efendi gözlerini Remziye'ye dikti öylece kaldı. Yakup beyin ödü kopuyordu...

«Şimdi ister misin bu kadar insanın içinde, seni seviyorum Remziye hanım» desin. Aşık olanın gözü kör olmuştur derler.

Ama böyle bir şey yapmadı İlyas efendi. Elindeki işi bırakarak pastaya uzandı. Bir lokma aldı. Mis gibi kokuyordu pasta. İlyas efendi:

— Kendi kokusu sinmiştir, diye düşündü.

— Nasıl buldun?

— Çok güzel!

(Devamı var)

İHRAC - AT!

Akbaba
Haftalık İlyas Mîzah Mecmuası
SAHİBİ :
Ergin Ortaç
Yazı işlerini fillen idare eden:
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası
Sekreter: Selâmi M. Yurdatap
Flatı : 100 kuruştur.

HAVASINDAN mıdır, suyundan mıdır bilinmez, bizim buraların kendine özgü bir burun biçimi vardır. Öyle bir burun ki daha bir fersah uzaktan, «Ben burunum» diye bağırıyor ve de bir arşın yakınına gelindiğinde bile yüzdeki göz, ağız, kulak gibi nesnelerin varlığını hiçe sayıp yalnız kendine baktırıyor. Ashı aranırsa, biz halimizden memnunduk. Burunlarımız da bizlerden memnundu. Böyleyken şu Estetik Yusuf gâvuru başımıza bütünü bu işleri sardı. Sardı da bizi cümle cihana rezil rüsvay eyledi.

O zamanlar Estetik Yusuf de-gildi adı. Camız Yusuf der geçerdik. Camız gibi iriydi de ondan. Eh, burnu da bir camıza ve de köyümüzün ününe yaraşır irilikteydi. Bu Camız Yusuf'un kentte bir yakını varmış. Haber salmış. Hava parasını denkleştirip gel, burada bir kapıcılık bulalım sana, diyerekten. Aklına turp sıkışmış imansız da uymuş bu sözlerle. Tarlasını, hayvanlarını satıp savdı gibi kentin yolunu tuttu. Uzun süre hiç haber almadık. Sonradan kendi anlattı. Kapıcılık güzel iş ya, bir yanı varmış ki hiç çekilmezmiş: Kıracıların çocukları burnuyla alay ederlermiş. Alay ki alayın sancaklısı ve de muzkalısı. Yalnız kıracıların çocuklarıyla iş bitse iyi. Bakkalın çıracı, hizmetçiler, hattâ sokak satıcıları... Hele hizmetçilerin içinde bir zilli varmış ki, her sabah ekmekleri götürdüğünde bunun burnunu sıkarmış. Hiçbiri değil de bu öldürüyormuş Camız Yusuf'u. Kızık kadar herif, geceleri yatağına çekildiğinde tısır tısır ağlarmış. Uyuduğunda da hep güzel burun düşleri görürmüş. Durum böyleyken, gazetelerde boy boy resimler, sütun sütun yazılar çıkmaya başlamış. Filânca artist on bine yeni burun yaptırdı, falanca şarkıcı yeni yaptırdığı burnunu da beğenmeyip onbeş bine yeniden yaptırdı, diye. Bizim kavat da boş zamanlarında bu gazeteleri alıp odasına gelir olmuş. Saatlerce burun resimlerine bakar, burun yazılarını ezberlemesine okurmuş.

Derken, kopasica kafasından bir yel geçmiş. Daha da durmamış. Kapıcılığı aldığı fiyata bir başkasına devretmiş. Parayı koynuna tıkıp burun kesicilerden birinin kapısına dayanmış. Dediğine göre, burun doktoru, bunun burnunu görünce, bir şevkle, bir istekle bakmaya koyulmuş. Bir önden, bir yandan bakıyor, cetvellerle ölçüyor, parmaklarıyla sıkıp minicikliyormuş. Üç aşağı beş yukarı derken uyumuşlar. Burun kesici de kesip biçmiş, sarmış sarmalamış. Sanki paketlenmiş mal.

Bu Camız Yusuf deyyusu, hastanede yatmaya parası kalmadığından, yüzü gözü sargılar içinde köye geldi. Hepimiz merakla, «Ulan Camız bu ne hal?» diye sormaktayız ya, köpeği kancık çıkası konuşa mı biliyor ki söylesin! İki hafta köy odasında yattı. Yemeğini biz getirip ağzına döküyoruz. İkinci haftanın sonunda, bütün köy erkeklerinin köy odasında toplanmalarını istedi. Ağzından ağıza bir şeyler doluyor ortada ya kimsenin dini dürlüst bir bildiği yok. Akşam toplandık. Üç beş sözden sonra, bu damı başına göçesi, marifet yapar gibi, yüzündeki sargıları açmaya koyuldu. Bre bu neyin sargısı. Aç aç bitmez! Hepimiz öylesine meraklanmış ki, her birimiz sargının bir ucuna yapışmış çekelemekteyiz. Çaputların açılmasıyla, önceden ağız birliği edilmiş gibi bir «Aaa!» sesi doldurdu köy odasını. Nasıl doldurmasını ki, bizim Camız Yusuf gitmiş, yerine başka bir hergele gelmiş. O anlı şanlı burun gitmiş, yerine kuyumcu elinden çıkmış bir süzme burun oturmuş. İstemeden, bütün eller burunlara gitti. Sonra yine sözleşilmiş gibi herkes Camız Yusuf'u ayıplamaya başladı. «Olur mu hiç canım? Tanrının verdiği...» falan diyerekten. Ben de diyorum bunları ama, içime bir kurttur düşmüş, kırt kırt kemiriyor. Ve de biliyorum ki ötekilerin içine de düşmekte o kurt.

O günden sonra, «Camız Yusuf» adı, yerini «Estetik Yusuf» a bıraktı. O günün sonra, «Camız Yusuf» adı, yerini «Estetik Yusuf» a bıraktı. Bir de ayna sevdasıdır başladı köyde. Herkesin cebinde bir ayna... Yuvarlağı, köşelisi... Ne zaman fırsatını bulsak, kah-

ESTETİK KÖYÜ

SULHI DÖLEK

vede, tarlada, evde, kendimizi seyretecektiz. Kendimizi dediysem, burunlarımızı seyretecektiz. Estetik Yusuf'ta dersin, iş güc arama. Köy odasına kurulmuş, çadır tiyatrosu köçekleri gibi kendini seyretecekti. Ekmek elden, su gölden...

Her gün birimiz sırayla doyuruyoruz teresi. Zaten ne tarlası var sürmeye, ne de davarı var gütmeye. Hepsini burun uğruna gitmiş.

Bir gün köy odasında Estetik Yusuf'la Kara Memed ağayı başbaşa yakaladım. Kara Memed ağa ki Yusuf namerdini en çok ayıplayanlardan biri. Hık mık etti ya anladım: O da burnunu biçirme sevdasında. Yusuf'tan yol yordam soruyor. Haftasına kalmadı, Memed ağa elindeki birikmiş parayı, karısının altınlarını toparlayıp kente gitti. Geldi ki, o da süzme burunlu olmuş. Bu kez de Memed ağanın karısı tutturmuş, burun diyerekten. O da gitti geldi. Aynı burundan bir tane de onun suratına kondurmuş namussuz buruncu.

İşler bu duruma geldikten sonra gerisini kimse tutamaz, durduramazdı. Bir git-geldir başladı kente köy arasında. Giden okkalı burunla gidiyor, fazlalıkları bırakıp süzme burunla geliyordu. Bre aman, varlıksız, yoksul tümden aklını yitirmiş. Tarlayı davayı satan, üç beş bini doğrultan buruncunun yolunu tutmakta. Buruncu bakmış ki, biz köy olarak taşınmaktayız, sunlara bir iyilik edeyim demiş. Fiyatlarda indirim yaptı. Seri imalâta geçti. Bu da, hiç gözü kesmeyenlerin bile burunlarını yontturabilmelerini sağladı.

Sonunda bir baktık, sekiz aylık çocuklardan seksenlik moruklara dek süzme burunlu olmuşuz. Burunlar değiştikten sonra, ayna sevdası daha da arttı. Her evde, baş köşede bir ayna bulunmakta ve bizim köyde kimse yok ki her gün bir iki saat burnunu seyrete-sin. Aynanın karşısına geçildi mi iş güc unutuluyor. Tembellik aldı yürüdü. Mal mülk burunlar yoluna harcanmış, ilyce yoksul düşmekteyiz. Düşmekteyiz ya, çevre köylerde kredimiz bin beşyüz. Sanat değeri taşıyan burunlarımızla dağlara bile nam salmışız. Bir süre çalışmamızdan yanımızda varılmadı. Başımıza gelecekleri nereden bile-bilirdik ki!...

Gelgelelim, ilk doğan çocuklarla ilk pürtük başgösterdi. Yeni doğan bebeklerin hepsi, bizim eski burnumuzu taşımahtalar. Önceleri, bir bebe doğar doğmaz, yahudilerin sünetleri gibi, kente gönderip burnunu budatıyorduk. Sonra sonra, başedemeyeceğimizi anladık. Elde avuçta bir şey kalmamıştı ki! Tek zenginliğimiz burunlarımızıydı. Umarsız, bebeleri kendi burunlarıyla büyümeye bıraktık.

Bir kaç yıl geçti aradan. Bizim köy bir acayip yer oldu. Gelen yabancılar şaşkınlıkla açıp bakmadalar ve de birbirlerine sordalılar: «Yahu bu ne iştir? Bütün erginler süzme burunlu da bütün veletler tersine, patlıcan burunlu...» diyerekten.

Rezilliğimiz bununla kalsa iyiymi. Köylümüzün gül adı «Estetik Köy» e çıkmakla kalsa iyiymi. İle velâkin, bu Estetik Yusuf soysuzunun ettiği bununla da kalmadı. Bir kaç yıl daha geçti geçmedi, bizim süzme burunlar su koyvermeye başladı. Etme, eyleme demeye sıra düşmeden burunların etleri sarmakla ve de sağından soldan yumrular pırtlamaya başladı. O güzelim süzme burunlar yumru yumru olmadalar ki yer elması yanında halletmiş. Sağa bükülen burunlar mı, sol kulağa girmeye çabalayanlar mı, hangisini ararsan bulunmakta. Bulunmakta ki fazlasıyla. Kimi burun utancından ağzın içinde kaybolmuş, kimi burun da tersine, ileri doğru uzamış uzamış da ucundan çengel gibi kıvrılıvermiş. Bir meraklısı çıkıp da tür tür ayırmaya kalksa, keçileri dört bir yana kaçırmayacak ki hiçbir Tanrı kulu toplayamamacasına. Bir kaç ay içinde, el yüzüne bakacak yüzümüz kalmadı. De ki kafamızı kuma gömer olduk.

Bu Estetik Yusuf olacak ırzı kırık etti bize edeceğine. Etti ki ettiğini gâvur etmez. Bizim oralara yolunuz düşerse bir gün, bizim köyü ararsanız eğer, yol iz sormanız gereksiz. Estetik Köyü ve de Estetik Köyü köylüsü kendini tanıtacaktır size...

Sulhi DÖLEK

TATLI SERT AİLESİ

çizen: ZEKİ

MİLLETLER GÜLÜYOR

Komşu

Getirilen iki serseriden birine komiser sordu:

— Nerede oturuyorsun?
— Belli bir adresim yok, dedi serseri. Akhıma neresi eserse orada oturuyorum.

Komiser ikinci serseriye sordu:
— Sen nerede oturuyorsun?

Beriki:
— Arkadaşla komşuyuz, dedi. Onun oturduğu yerin merdiven boşluğunda!...

Bahis

Arkadaşını ziyarete gelmişti:
— Neden geldiğini bilersen bin frank veririm, dedi. Aksi halde alırım bin frankım.

Arkadaşını yakından tanıyan ev sahibi:

— Bilmiyecek ne var, dedi. Yi-ne benden borç istemeye geldin.
— Kaybettin, dedi beriki. Sa-dece bahse girmeye gelmiştim. Ver bakalım bin frankı!

Dikkat

İlk ameliyatına hazırlanan genç operatöre, hocası son öğüdünü veriyordu:

— Sakın heyecanlanmayınız, dedi. Göreceksiniz her şey yolunda gidecektir. Kendinize güveniniz ve bilhassa neşteri vururken parmağınızı kesmemeye dikkat ediniz!

Yazısız

Rus — Çin sınır çatışması!

İyileşmiş ama...

Kendisini otobüs sanan akıl hastasını uzun bir süreden beri tedavi etmeye çalışan doktor, artık iyice iyileştğine inanarak taburcu ediyordu.

— Burada kaldığınız altı ay içinde ne kadar değiştiğinizi kendiniz de fark ediyorsunuz değil mi? diye sordu.

— Evet, dedi hasta.
— Ne motorunuz, ne vitesiniz, ne radyotörünüz var.
— Evet efendim.

— Kısacası, artık kendinizi otobüs sanmanız için hiçbir sebep yok.

— Haklısınız.
— Çok güzel. O halde serbestsiniz. Hâsretini çektiğiniz yuvanıza dönebilirsiniz.

Bir an şaşırın hasta:
— Hemen mi? diye sordu.

— Tabii... Hemen gidebilirsiniz.
Boynunu büküp, ayakındaki lastik ayakkabılarını gösteren hasta:

— Yapma be doktor, dedi. Müsaade et, bir pompa bulalım. Bu sönlük lastiklerle nasıl giderim?

Bozukluk

Hazırklarını tamamlayıp otel borcunu ödeyen adam, kaldığı sürece bir dediğini iki etmeyen oda hizmetçisine bahşis vermek için elini cebine attı. Fakat akşilik bu ya, hiç bozukluğu yoktu. Holde rastladığı garsona:

— Afedersiniz, dedi Bin frank bozar mısınız?

Kaşının birini kaldıran garson gururla cevap verdi:

— Mösyö, burada bin frank zaten bozukluk sayılır!

Lord ve uşakları

İhtiyar bir İngiliz lordu arkadaşına anlatıyordu:

— Yalnız pipom için dört uşak çalıştırıyorum...

— Daha neler artık?... Ne yapıyor bu dört uşak?

— Biri pipomu getiriyor, diğeri dolduruyor, üçüncüsü de yakıyor.

— Bu durumda dördüncüye iş kalmıyor demektir...

— Dördüncü de pipoyu içiyor...

— Anlamadım...

— Anlamıyacak ne var?... Doktor bana pipoyu yaşak etti de...

Dalgınlık

İki genç kadın arasında:

— Az önce kocanıza rastladım ama beni tanımadı.

— Yaa, öyleymiş. Eve geldiği zaman o da aynı şeyi söyledi.

— «Gir» dedin, ya başkası ol-saydı?

— O zaman «Giriniz» derdim!

Bebek

«Yeni bir taşbebek isterim» diye tutturan küçük Josin'e annesi:

— Bebeğin sapsağlam, dedi. Ona bir şey olursa, elbette yenisini alırsın.

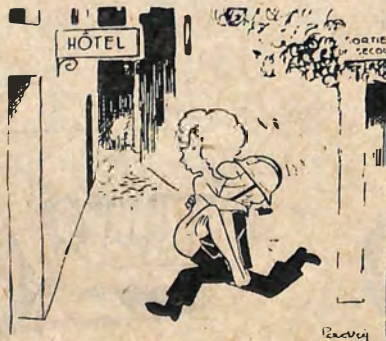
Annesinin söylediklerine pek akıl erdiremeyen küçük:

— Evet ama, dedi, eve bir küçük kardeş getirdiğiniz zaman ben de sapsağlamdım.

Bilgi

Eski hemşire, yeni gelen genç ve güzel meslektaşına hastaneyi gezdiriyordu. Bir koğuştan işaret ederek:

— Bizim için en tehlikeli hastalar burada bulunur, dedi. Çünkü hemen hemen hepsi iyileşmişlerdir.

Yazısız

Evlilik

İki arkadaş, evliliğin sıkıcı taraflarından bahsediyorlardı.

— Ben, ayda en azından üç hafta konuşmam, dedi biri.

Diğeri sordu:

— Neden?...

— Karımın sözünü kesmek istemediğimden...

O eskidenmiş

Hayalet, hortlak, cin, peri tartışmasına girmişlerdi:

— Onlar eskidenmiş, dedi biri. Günümüzde, öldüğü halde mezarından çıkan kimselere rastlanmıyor.

— Elbette, dedi bir başkası. Tıp, büyük adımlarla ilerlemekte!

Dünya Karikatürleri

— EEEH, YARINELLERİM SERBEST OLACAK...
— EVET AMA, BENİM YERİME DE BU HEM. ŞİRE HANIM GEÇECEK

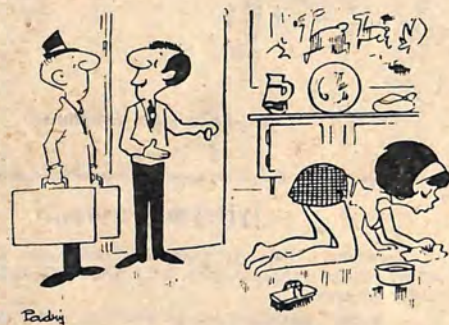
— NE YAPACAĞIZ ŞİMDİ? DO. GUMU KONTROL HAPİMİZ DA BİTTİ !..

— HANGİ OYUNU OYNARSAK OYNAYALIM, KAYBEDEN HEP SEN OLUYORSUN !

— EĞER YARIN GECE BENİM ODAMA GEÇMEZSEN HANIMA HER ŞEYİ ANLATIRIM !

— ELEKTRİK GÜPÜRGESİNİ NE YAPAYIM, BENDE ALÂSİ VAR !..

YAZIŞIZ

Otomobil tipleri

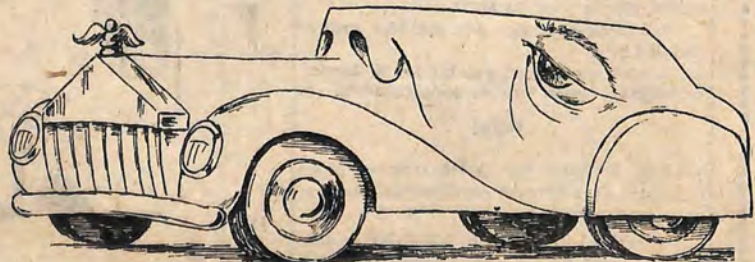
AİLE TİPİ

MASRAFLI ARABA

SAĞLAM ARABA

MAKAM ARABASI

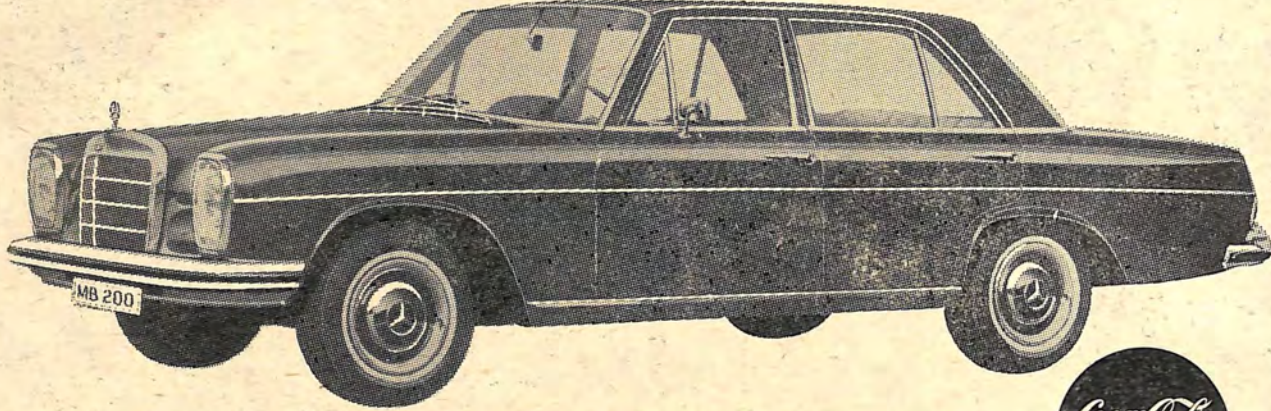

BÜYÜK TALİHLİYE BÜYÜK İKRAMIYE 1969 MERCEDES

Sıfır Kilometrede 1969 Model BU MERCEDES ARABA SİZİN OLABİLİR...

20 Nisana kadar bu SAHANE Mercedes araba şanslı bir Coca-Cola müşterisinin olacaktır. Bu talihli siz olabilirsiniz. Coca-Cola kapaklarında 69 sayısını arayınız.

Bir örneği Noterce mahfuz ve özel olarak resmedilmiş bulunan 69 sayılı kapakı bulan, aşağıdaki adrese getirerek derhal Mercedes arabasını alacaktır. İstanbul Meşrubat Sanayii (İMSA) A.Ş. Londra Asfaltı, İncirli Durağı Bakırköy

DİKKAT : Mercedes araba yalnız İstanbul ve civar vilâyetleri için tertiplenmiş bir ikramiye olup yalnız bu bölgede çıkacaktır.

Coca-Cola ile herşey daha iyi gider

Coca-Cola İstanbul'da The Coca-Cola Company'nin verdiği yetki ile İstanbul Meşrubat Sanayii (İMSA) A.Ş. tarafından işlenmektedir.

(İlâncılık : 2217 — 60)

Yayın organları hakkında bilgi sağlanır • Eskiz ve program hazırlanır
Objektif tavsiyelerde bulunulur • Tespit edilen programlar titizlikle yürütülür.

Cağaloğlu, Türkocağı Cad. no 1. kat 3
Telefon: 27 66 00 - 27 66 01. İstanbul

(Basın : 60485 — 61)

TÜRKİYE EMLÂK KREDİ BANKASI

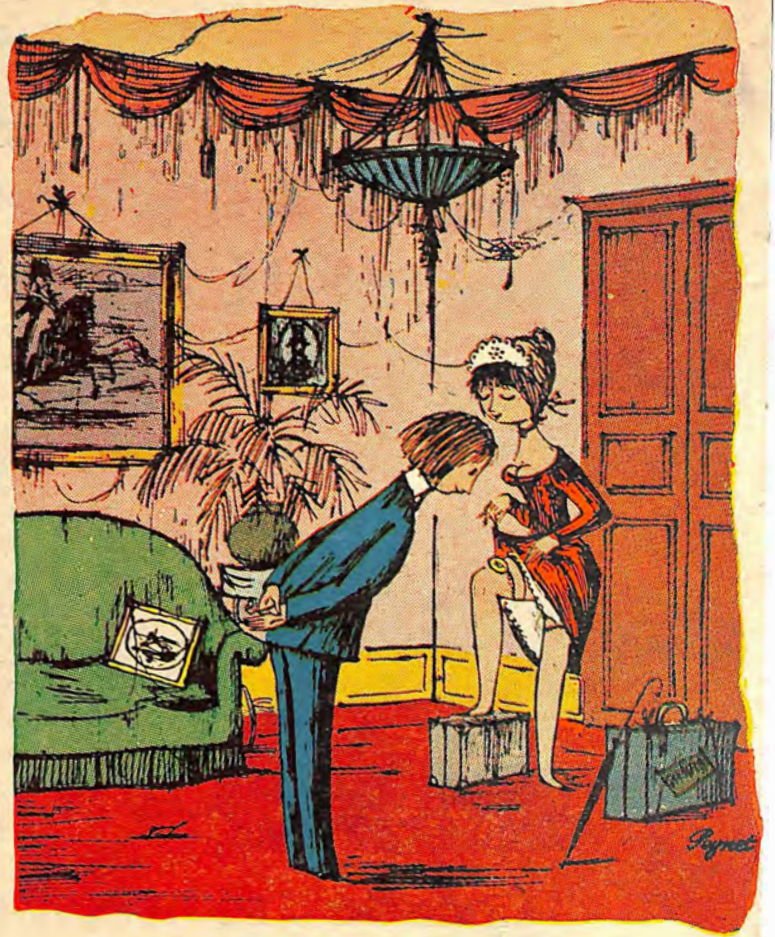
(Basın : 60193 - A - 20331 — 62)

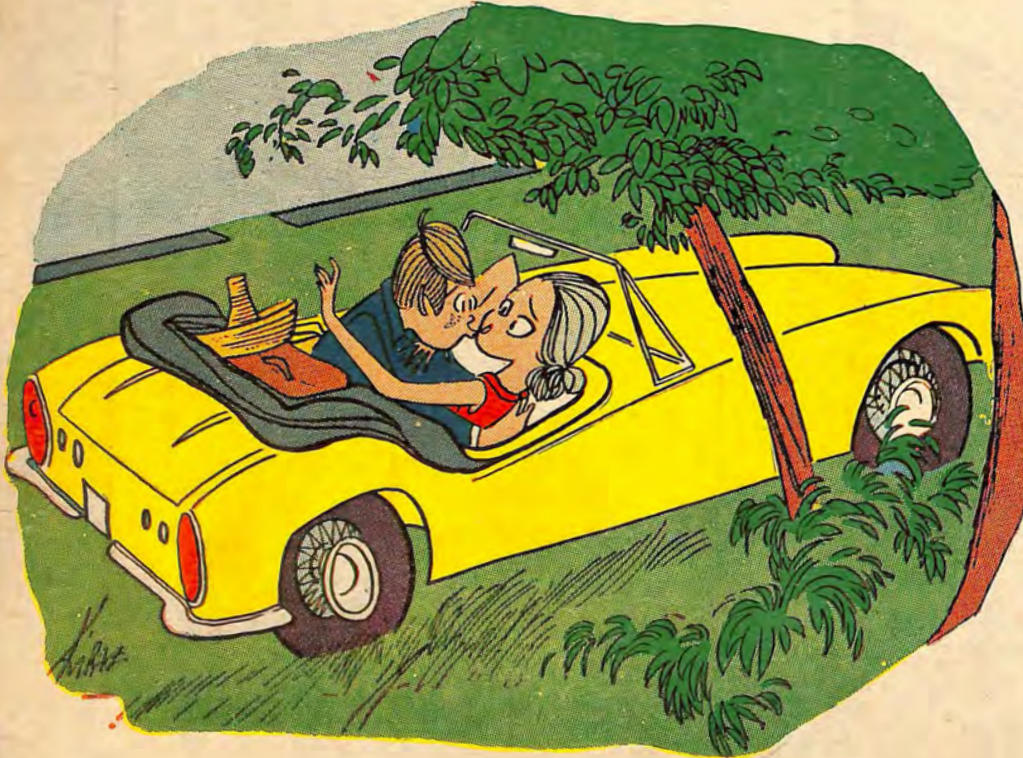
Akhaba

- EVET POOL , HANGİ İKİLİYE OYNAMAK İSTEDİĞİNİ GÖRÜYORUM !..

- NE İŞ YAPTIĞIMI SÖYLEMEDEN ÖNCE SİZE BONSERVİSİMİ GÖSTEREYİM !..

- NİYE DURDUN ?..
- YOLU ŞAŞIRDIM SEVGİLİM !..

- SİZ PLÂĞI DEĞİŞTİRİN ... BEN DE BU ARADA TEKLİFİNİZİ DÜŞÜNİYİM !..